

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔχουσαν παιδικὴν περιοδικὴν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ὑπαρξίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμηνας δραχ. 55. Τρίμηνας δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικής δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλεν. κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδηύτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουλίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 33

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Σαιν Κλάρ ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ δὲν ἀγαποῦν διδίου τὸν ἐνεστώτα τοῦ ρήματος «κάννω». Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιμονὴ τῆς μίς Ὀφηλίας τοῦ φάνηκε πολὺ ἐνοχλητικὴ. Ὡστόσο πῆρε, ἀναστενάζοντας βαθιά, τὴν πένα καὶ ἔγραψε γρήγορα μιὰ πράξη δωρεᾶς σύμφωνα μὲ τοὺς τύπους τοῦ νόμου, ποὺ τοὺς ἤξερε στὰ δάχτυλα.

— Εἶς' εὐχαριστημένη τώρα; εἶπε δίνοντας τὸ χαρτί στὴν ἐξαδέλφη του.

— Ἀγουστίνε, εἶσαι πολὺ καλὸς, ἀπάντησε ἐκείνη γελώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ της. Δὲ χρειάζεται ἄλλος νὰ ὑπογράψῃ καὶ μάρτυρας.

— Ἐχεις δίκιο. Μαρία! φώναξε ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Ἡ ἐξαδέλφη μᾶς θέλει ν' ἀποκτήσῃ ἓνα αὐτόγραφο σου. Ἔλα νὰ βάλεις μιὰ ὑπογραφή κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

— Τ' εἶν' αὐτό; ρώτησε ἡ Μαρία, διαβάζοντας τὸ χαρτί. Μὰ αὐτὸ εἶναι γελοῖο! Ἐγὼ θαρροῦσα πῶς ἡ ἐξαδέλφη μᾶς ἦταν πολὺ χριστιανὴ καὶ δὲ θέλει νὰ ἔχει σκλάβους. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ θέλει αὐτὸ τὸ καλιόπαιδο, χάρισμά της.

Καὶ ἔβαλε ἀδιάφορα τὴν ὑπογραφή της κάτω ἀπὸ τὴν πράξη.

— Ὁχυμάσια! Τώρα ἡ Τόφυ σου ἀνήκει μὲ σῶμα καὶ ψυχὴ! εἶπε ὁ Σαιν Κλάρ δίνοντάς της τὸ χαρτί.

Καὶ γύρισε στὴν πολυθρόνα του νὰ ξαναρχίσῃ τὸ διάβασμά του. Ἡ μίς Ὀφηλία πῆρε τὸ πλεξιμό της καὶ πῆγε κοντὰ του.

— Δὲ μοῦ λές, Ἀγουστίνε, τοῦ εἶπε ξαφνικά, σκέφθηκες

ποτέ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν τύχη τῶν σκλάβων σου μετὰ τὸ θάνατό σου;

— Ὅχι, εἶπε ὁ Σαιν Κλάρ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ διάβασμά του.

— Τότε, ἡ καλοσύνη ποὺ δείχνεις σ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ τοὺς βγῆ σὲ μεγάλο κακό.

Ὁ Σαιν Κλάρ εἶχε κάνει μόνος του αὐτὴ τὴ σκέψη ἄλλοτε. Ἀπάντησε ὁμως ἀδιάφορα:

— Τὸ ξέρω. Κάποτε θὰ φροντίσω γιὰ ἕλ' αὐτά.

— Μὰ πότε;

— Σὲ λίγες μέρες.

«Κάρκοσοι ἄνθρωποι κουβαλοῦσαν ἓνα φορεῖο...» (Σελ. 886, στ. γ')

Ἡ μίς Ὀφηλία γέλασε:

— Κι' ἂν πεθάνεις στὸ μεταξύ αὐτό;

Ὁ Σαιν Κλάρ γέλασε κι' αὐτός.

— Δὲ μ' ἀφίνεις ἡσυχο λέω ἐγὼ; εἶπε. Μήπως βλέπεις νὰ μ' ἐπιασὲ χολέρα ἢ κίτρινος πυρετός καὶ φροντίζεις τόσο πολὺ γιὰ τὶς κληρονομικὲς μου ὑποθέσεις;

Κι' ὁ Σαιν Κλάρ σηκώθηκε καὶ βγήκε στὴν βεράντα, γιὰ νὰ δώσει τέλος στὴ δυσάρεστη αὐτὴ συζήτηση.

Ἡ βραδυὰ ἦταν γλυκειὰ καὶ ἡσυχὴ καὶ ὁ μπαρμπα-Τόμ καθόταν ἔπιως πάντα σὲ μιὰν ἀκρῆ, μὲ τὴν Ἁγία Γραφή στὸ χέρι, καὶ διάβαζε καθὼς συνήθιζε δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του καὶ συλλαβίζοντας μουρμουριστὰ.

— Τόμ, θέλεις νὰ σοῦ διαβάσω; τοῦ εἶπε ὁ Σαιν Κλάρ.

— Ἄν ὁ ἀφέντης ἔχει τόση καλοσύνη, ἀπάντησε ὁ Τόμ.

Ὁ Σαιν Κλάρ πῆρε τὸ βιβλίο καὶ διάβαξε μιὰ σελίδα ποὺ εἶχε σημαδέψῃ ὁ Τόμ.

«Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Ἰῆδς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἔλαι τοῦ τῆ δόξα καὶ μαζί του ἔλαι οἱ ἄγγελοι, θὰ καθήσῃ στὸν ἔνδοξο θρόνον του, καὶ θὰ μαζευτοῦν τότε μπροστά του ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θὰ τὰ χωρίσῃ τότε καθὼς ὁ βροχὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια».

Ὁ Σαιν Κλάρ διάβαξε ζωηρὰ ὡς ποὺ ἔφτασε στὴ φράση:

«Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ δὲν ἐκάματε τὸ καλὸ σ' ἐν' ἀπὸ τὰ φτωχὰ αὐτὰ πλάσματά μου, σ' ἐμένα τὸν Ἰδιο δὲν τὸ ἐκάματε».

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν ἐντύπωση στὸν Σαιν Κλάρ, γιὰ τὴν διὰ τὴν πρώτην φοράν καὶ δευτέρην φοράν σιγὰ-σιγὰ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ζυγίσῃ τὴ σημασία τους.

— Τόμ, εἶπε μὲ ταπεινοφροσύνη ὁ καλὸς εὐπατρίδης, ξέρεις ἔτι αὐτὰ τὰ λόγια μοιάζουν σὰ νὰ εἶναι γραμμένα γιὰ

έμένα τον ίδιο; Έτσι κι' εγώ' έζησα ήσυχα κι' άμείρμνα δίχως ν' άνησυχήσω ποτέ αν άλλοι άδελφοί μου πεινούσαν και διψούσαν, ήταν άρρωστοι ή φυλακισμένοι.

Ό Τόμ δέν άπάντησε. Ό Σαίν Κλάρ σηκώθηκε και βήματιζε πάνω κάτω, βυθισμένος στις σκέψεις του. Ήταν τόσο άφροσύμενος σ' αυτό πού συλλογιζόταν, ώστε ο Τόμ δυο φορές του θύμισε ότι είχε χτυπήσει τó κουδούνι για τó τσάι.

Έξακολούθησε νά είναι συλλογισμένος σ' όλο τó τραπέζι. Μετά τó τσάι, αυτός, ή Μαρία και ή Όφηλία πέρασαν στο σαλόνι άμίλητοι και μελαγχολικοί.

Όστερ' από λίγο, ο Αύγουστινος Σαίν Κλάρ άνοιξε' ένα συρτάρι κι' έβγαλε ένα τετράδιο κιτρινωμένο από την πολυκαιρία κι' άρχισε νά τó ξεφυλλίζει.

Είναι τής μητέρας μου, είπε στην Όφηλία. Κοίταξε, έχει άντιγράψει με τó χέρι της κάτι από τó «Ρένκιεμ» του Μόζαρτ. Θαρρώ πώς την άκούω ακόμα νά τó τραγουδεί.

Και σιγά-σιγά άρχισε νά τραγουδεί τόν άκόλουθο ύμνο, στόν ήχο του «Dies Irae», του παλιού λατινικού ύμνου, πού ψάλλεται στη νεκρώσιμη ακολουθία των καθολικών:

Αυρωτής στη γή για μένα ήρθες άπ' τόν ούρανό. Στη φριχτή τής κρίσης μέρα μη μ' άφίσεις μοναχό. Σό μ' έζητησες, με βρήκες λυπημένο κι' ορφανό, και με λύτρωσες επάνω στόν τρισάγιο σου σταυρό. Ω, στής κρίσης τήν ήμέρα μη μ' άφίσεις μοναχό!

Ό καυμένος ο Τόμ άκουσε απέξω τή συγκινητική μουσική και πλησίασε, γοητευμένος από τόν ήχο. μ' έλο πού δε μπορούσε νά νοιώσει τά λόγια.

Ό Σαίν Κλάρ τελείωσε τó τραγούδι του και ύστερα είπε:

— Καίμενη μου μητέρα! Πόσες φορές μου μιλούσε με τά σαφή της λόγια! Έτυχε άπόψε νά διαβάσω τó βιβλίο του μπάρμπα-Τόμ και τή θυμήθηκα... Λοιπόν, είναι φριχτό νά τó συλλογίζεται κανείς. Δέ θά τιμαρρηθούν μόνο εκείνοι πού έκαμαν τó κακό, αλλά κι' εκείνοι πού μπορούσαν νά κάμουν τó καλό και δέν τόκαμαν.

— Όταν δέν κάνει κανείς τó καλό, σχεδόν πάντοτε πέφτει στο κακό, είπε γνωστικά ή μίς Όφηλία.

— Και πώς θά κριθεί εκείνος, πού έχει και μόρφωση για νά καταλάβει τó χρέος του, και δυνατόει για νά τó εκτελέσει, κι' όμως περιορίζεται νά μένει άπλώς θεατής, άδιάφορος κι' άμείρμνος στις άγωγίες των άδελφών του, ενώ μπορούσε νά έργαστεί γι' αυτούς; είπε ο Σαίν Κλάρ.

Η μίς Όφηλία χαμογέλασε.

— Άδελφε, είπε, άνησυχείς, βλέπω,

για τόν έαυτό σου. Πάρε λοιπόν τήν άπόφαση κι' άρχισε από σήμερα κιάλας τó έργο σου.

— Λοιπόν, σάς μιλω' άληθινά, πήρα τήν άπόφασή μου. Θα κάμω τó χρέος μου πρός τούς φτωχούς και τούς δυστυχισμένους και θ' άρχίσω φυσικά από τούς σκλάβους μου. Δέν έκαμα τίποτα ακόμα γι' αυτούς, κι' όμως θά μπορούσα ίσως νά έργαστώ για όλόκληρη τήν τάξη τους και νά έλευθερώσω τή χώρα μου από τó στίγμα τής σκλαβιάς, πού τήν ντροπιάζει μπροστά στους πολιτισμένους λαούς.

— Πιστεύεις πώς είναι δυνατό νά καταργηθί ή δουλεία στη χώρα αυτή;

— Δέν τó ξέρω. Άλλά βλέπω ότι άνεμος έλευθερίας φυσά άπ' όλες τις μεριές... Άς υποθέσουμε όμως ότι αύριο κιάλας έλευθερώνονται μονομιάς όλοι οι σκλάβοι. Ποιος θά διδάξει τις μυριάδες των πλαιομένων αυτών νά κάνουν καλή χρήση τής έλευθερίας τους; Πές μου, σό εξαδέλφη μου, θά είχες τήν ύπομονή, αλλά και τις δυνάμεις, ν' αναλάβεις τή διαπαιδαγώγηση μερικών από τούς άπελευθέρους και νά τούς άνυψώσεις στο επίπεδο του πολιτισμένου χριστιανού;

Κι' αν τόκανες εσύ, πόσοι ακόμα θά είχαν τά ίδια αισθήματα, για νά σέ μιμηθούν; Κι' ύστερα, πού θά ήθελαν τροφή και στέγη; Θα ήταν βέβαια αναγκαίοι νά εξακολουθήσουν τήν ίδια ζωή πού κάνουν και τώρα, νά βγάξουν πιδό σκολα τó ψωμί τους. Τις συλλογιστικές ποτέ όλες αυτές τις δυσκολίες, αγαπητή μου εξαδέλφη;

— Δέν τις παραβλέπω τις δυσκολίες, άπάντησε ή μίς Όφηλία. Άλλά φαντάζομαι ότι αν διαθέσει κανείς όλο τó ζήλο του και τις δυνάμεις του για τó καλό αυτών των άδικημένων, γρήγορα θά γίνουν κι' αυτοί πολιτισμένοι άνθρωποι και χριστιανοί.

Ό Σαίν Κλάρ έμεινε σιωπηλός κάμποση ώρα. Όστερα, σά νά ξύπνησε από βαθιές σκέψεις, είπε:

— Δέν ξέρω γιατί ο νοός μου άπόψε είναι όλο στη μητέρα μου. Θαρρώ πώς άπόψε είναι μαζί μου, εδώ κοντά μου, και μου έρχονται στη μνήμη όλα της τά λόγια. Πόσο ζωντανά ξανάρχονται μερικές φορές τά παρασμένα!

Όστερα σηκώθηκε και πήρε τó κπέλλο του.

— Θα κάμω ένα γύρο στην πόλη νά μάθω τά νέα. Θα γυρίσω σέ λίγο.

Καθώς βγήκε, ο Τόμ τόν άκολούθησε ως τήν αυλόπορτα και τόν ρώτησε αν ήθελε νά τόν συνοδεύσει.

— Όχι, παιδί μου, άπάντησε ο Σαίν Κλάρ. Θα γυρίσω σέ λίγη ώρα.

Ήταν ώρα ασηνοφώτιστη βραδυά. Ό Τόμ καθόταν πάλι στη βεράντα κι' άκούγοντας τόν ψίθυρο του νερού από τó συντριβάνι, συλλογιζόταν τó αγαπη-

μένο σπιτάκι, όπου έμαλλε νά γυρίσει σέ λίγο, έλεύθερος πιά! Τι χαρά πού ένοιωθε, όταν συλλογιζόταν ότι θά μπορούσε νά έργάζεται για τούς ανθρώπους του και νά κερδίζει τó ψωμί τους! Όστερα συλλογιζόταν μ' εύγνωμοσύνη τόν καλό του άφέντη, πού θά τού έκανε αύτη τήν ευεργεσία, κι' εδλόγησε τ' όνομά του. Όστερα συλλογιζόταν τήν Έθνα, τó άγγελικό παιδάκι, πού θά ήταν τώρα στους ούρανοούς, και με τήν όπτασία αύτη σιγά σιγά άποκοιμήθηκε.

Μά δέν πέρασε πολλή ώρα και ξύπνησε ξαφνικά από άπαισιότα χτυπήματα στην πόρτα, και μιά φωνή πού έρχόταν από τó δρόμο.

Πετάχτηκε επάνω κι' έτρεξε ν' άνοιξει βιαστικά.

Κάμποσοι άνθρωποι κουβαλούσαν ένα φορέο, όπου βρισκόταν ένα σώμα τυλιγμένο σ' ένα παλτό. Τό φως τής λάμπας έπεσε πάνω στο πρόσωπο τού πληγωμένου κι' ο Τόμ τότε άφισε μιά κραυγή τρόμου κι' άπελπίστας, πού άντήχησε τραγικά σ' όλο τó ήσυχο σπίτι, ενώ οι άνθρωποι με τó φορέο προχώρουσαν σιωπηλοί πρός τήν πόρτα του σαλονιού, όπου ή μίς Όφηλία ήταν άπασχολημένη άκόμη με τó πλέξιμό της.

Ό Σαίν Κλάρ είχε μπει σ' ένα κάφενείο για νά ρίξει μιά ματιά στις βραδυνές έφημερίδες. Ένας καυγάς έγινε με κάτι μεθυσμένους, κι' ο Σαίν Κλάρ με μερικούς άλλους πήγαν νά τούς χωρίσουν. Εκεί πού πήγαινε ν' άρπάξει τó μαχαίρι από τó χέρι του ενός, δέχτηκε μιά μαχαίρα στο πλευρό.

Τό σπίτι γέμισε σέ λίγο από φωνές, κλάματα και στεναγμούς.

(Ακολουθεί)

ΜΟΥΤΣΟΣ

Δώδεκα δέν τάξεις κλεισί, Φίλε Παντελή, Δώδεκα—και πόσι πολύ— Κι' έχεις δει κι' έχεις γνωρίσει!

Άπ' τού Άτλαντικού τó θάμμα, Φίλε Παντελή, Στη μεγάλη Άνατολή Στου Ίσημεριού τó κάμμα.

Έξω από τó φιλιστρίνι, Φίλε Παντελή, Έλαμπε ο γιάλος γυαλί Κότ' άπ' τού ήλιου τó καμίνι.

Του βουρρού τή φασαρία Πόρτου, Παντελή, Τήν ξεχνάς στη σιωπηλή Τών νερών τήν έρημία.

Στην κουβέρτα, στο φτωχό σου Στάμμα, Παντελή, Μάγια του άστρου τó φιλι Πλημμυρίζει τόνερό σου.

Δώδεκα δέν έχεις κλεισί, Χρόνον, Παντελή, Κι' έχεις πόσι σ' Άνατολή Σέ Βοριά, Νοτιά και Δύση!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΟΥΝΑΣ

Η ΠΑΛΙΑ ΚΑΣΕΛΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Οι μουριές άπλωναν τήν πράσινη κουρτίνα τους μπροστά στο παράθυρο. Ένα φως ήμερο, γλυκό, γλυστρούσε μέσα στο μεγάλο δωμάτιο. Ήταν τóση ήσυχία! Οι βελόνες τής γαϊγιάς τραγουδούσαν άλαφρά καθώς χτυπούσαν και σέρνονταν ή μιά πάνω στην άλλη. Όστερα από ώρες όλόκληρες σιωπής, ή Άννα διατύπωνε τήν άπαιτήσή της με φωνή ήσυχη και καθαρή πού δε δεχόταν αντίρηση.

— Γιαγιά, νάνοίξουμε τήν κασέλα!

Η γιαγιά έκανε στήν άρχή πώς δέν άκουε. Αυτό γινόταν έτσι κάθε φορά, μά εθύθε άπ' τήν πρώτη στιγμή ήξερε πώς στο τέλος θά υποχωρούσε. Περνούσε μερικούς πούντους βιαστικά. Η Άννούλα έλεγε με άτυπομνησία:

— Έλα, γιαγιά!

Τότε ή γιαγιά σηκωνόταν κι' έβραχνε στις δίπλες τής μαύρης της φούστας, νά βρη τó άνοιγμα τής τσέπης πού φύλαγε τó κλειδί της.

Τό βαρύ κάρνιο σκέπασμα έτριζε καθώς άνοιγόταν. Μιά βαρεία μά πραιντική μυρωδιά από λεβάντα, δεντρολίβανο και νυχάκι χυνόταν στο δωμάτιο. Η Άννα γοατιστή κιάλας στο πλάι. Θα ήθελε πολύ νάπλώση τó χέρι της νά βγάλη γλήγορα-γλήγορα όλους τούς μαγικούς θησαυρούς. Μά ήξερε πώς ή γιαγιά δέν άγαπούσε τις άτσαλιές κι' αυτό τήν έδελίαζε. Καθόταν ήσυχη και περιμένε.

Πάνω-πάνω τάλαφριά μεταξωτά, ύφανμένα όλα άπ' τή γιαγιά στα νιάτα της.

— Νά ξεδιπλώσω ένα; παρακαλούσε ή Άννα, κι' άνοιγε κιάλας ένα μεγάλο σεντόνι με φιλιτισένιο χρώμα. Τό άπλωνε άνάερο σά φωτεινό σύννεφο, τó τίναζε κι' έπεφτ' άπάνω του ή πράσινη άντηλιά.

Η γιαγιά έβγαζε ύστερα τις μακριές μεταξωτές φούστες' ήταν μαδιές και πράσινες, ή χρυσές σάν τή μέρα, ή μπλε σάν τó σούρουπο' καθώς ξεδιπλώνονταν, τά χρώματά τους παιχνίδιζαν όπως τά χρώματα στα νερά όταν περνάει ξαφνικός άέρας.

Κι' έπειτα ήταν τά χρυσοκεντημένα κοντογούνια με τά φλογισμένα χρώματα, σκοδρα βυσινιά, βαθιά κόκκινα και άλκα.

Τά τρεμάμενα δάχτυλα τής γιαγιάς περνούσαν άργά μέσ' στις μακριές σειρές τών μαργαριταριών πού κρέμουνταν στη φούντα του νυφικού φεσιού της.

Η Άννα σταύρωνε τά χέρια της πάνω στο χέλινα τής κασέλας κι' άκουμπούσε κεί τó κεφάλι της' δέν ήταν πιά εύχαριστημένη' όλη ή λαχτάρα της είχε σβόσει' ήξερε τί θά βγή παρακάτω' ή γιαγιά τάβγαζε όλα με τήν ίδια πάντα τάξη' ή Άννα τάξερε όλα, τάξερε από

πριν, και τέρνινα μεταξωτά, και τά χρωματιστά, και τά βελούδα.

Πώς τής φαινόταν έτσι όμορφα πριν άνοιξ' ή κασέλα;

Η γιαγιά, σκυμμένη, άδειάζει τήν κασέλα της ως κάτω και δε φαίνεται νά νοιάζεται για τούς λογισμούς τής έγγραφής της. Όταν φτάνει στο τέλος, βγάζει μιά μεταξωτή μπέρτα, κόβει δυο-τρεις σειρές μαύρες χάντρες πού κρέμονται κρότσι γύρω άπ' τó λαϊμό, και τις δίνει τής Άννας. Εκείνη δέν περιμένει πιά τίποτ' άλλο, παίρνει ένα ψιλό βελόνι και κατεβαίνει στόν κήπο. Κάτω άπ' τόν κισσό περνά μιά-μιά τις

ώρατες χάντρες σέ μιά μακριά κλωστή. Η κασέλα δέν έχει πιά γι' αύτην καμμιά χάρη, μιά παλιά κασέλα γεμάτη πράγματα πού, αν κλείση τά μάτια της βλέπει και τις πιδό μικρές τους λεπτομέρειες. Τι άνόητη πού ήταν νά ξεσηκώσει τή γιαγιά!

Έπειτα περνούσαν μέρες πολλές κι' ή κασέλα περιβάλλεται πάλι με μυστήριο. Τά πράγματα πού κλείνει είναι γεμάτα μαγική όμορφιά, έχουν μιάν έλλην άκατανίκητη. Σπρωγμένη άπ' τή φαντασία της ή Άννα ζητά πάλι:

— Γιαγιά, νάνοίξουμε τήν κασέλα!

ΜΥΡΙΝΗ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.

Η εύκαιρία άργούσε νά παρουσιασθί κι' οι μικροί στενοχωριόνταν. — Έτσι θά καθόμαστε με σταυρωμένα χέρια; έλεγαν. Γυμνάσια δέν κάνουμε πιά, ο ψευτοπόλεμος τελείωσε, θησαυροί δέν υπάρχουν κρυμμένοι για νά πάμε νά τούς βρούμε. Τι κάνουμε; Τίποτα! Κοιμόμαστε, ξυπνάμε, μαγειρεύουμε, τρώμε και ξανακοιμόμαστε. Αυτό είναι όλο! Μουχλιάσαμε πιά!

— Μά θά παρουσιασθί και καμμιά εύκαιρία νά δράσετε, τούς παρηγοούσε ο ένωμοτάρχης.

— Εύκαιρία... Σάν τί;

— Νά, μπορεί νά γίνη καμμιά μεγάλη πυρκαϊά, καμμιά πλημμύρα, κανένας σεισμός, και νά σώσετε ψυχές πού θά κινδυνεύουν. Η τó λιγώτερο, μπορεί νά πάση κανένας στο ποτάμι και νά τόν βγάλετε.

— Μά πότε; ως τώρα δέν έγινε τίποτα... — Όπομνη!

Καλή βέβαια κι' ή ύπομονή, μά οι μικροί Πρόσκοποι δέν είχαν. Η, νά πούμε καλύτερα, τήν έχασαν. Κι' έπειδή ή εύκαιρία δέν είχε, φαίνεται σκοπό νά παρουσιασθί, σκέφθηκαν κι' άποφάσαν νά τήν προκαλέσουν αυτοί οι ίδιοι.

Η ιδέα τούς ήρθε ένα πρωί, καθώς έβλεπαν από μακριά τήν κυρά-Ποπούλα Μαυρομάλλη, μιά πολύ καλή νοικοκυρά, νά παίρνει νερό άπ' τó ποτάμι.

— Νάπερτε τώρα μέσα, νά τή σώσουμε μεις! είπε ο Χοντρούλης.

— Νά βρισκόταν κανένα κακό παιδί, νά τήν έσπρωχνε από πίσω... είπε ο Άρκουδοπούλακης.

— "Α, σταθήτε! φώναξε τότε ο Κατεργαράκος. Μια ιδέα! Να κάμω εγώ το κακό παιδί, να πάω σιγά-σιγά από πίσω της, να της δώσω μια γερή σπρωξιμά, κι' ύστερα... να τη σώσουμε δλοι μαζί! Θέλετε;

— "Α! ώραία! ώραία! φώναξαν οι άλλοι.

— "Ναί, μα να μη με μαρτυρήσετε...

— "Τι λές εκεί! παιδιά είμαστε;

— "Εμπρός λοιπόν! Κουρτίητε σεις εδώ κι' εγώ πάω.

Οι Πρόσκοποι κούρτηκαν πίσω από ένα φράχτη, κι' ο κατεργάρας ο Κατεργαράκος βγήκε, έκαμε μια μεγάλη βόλτα και, σιγά-σιγά, κοντοζύγωσε από πίσω την κυρά-Ποθούλα. Τη στιγμή εκείνη, ή οικοκυρά, ανύποπτη, έσκυβε για να γεμίση πάλι τον κουβά της και να τον πάη στο σπίτι της. Ο Κατεργαράκος δεν χάνει καιρό: Μια σπρωξιμά και μπλούμ! πά' τη μέσα στο ποτάμι. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΧΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

"Ηθελε να σκαρφαλώνει στα δέντρα, για να τον βλέπουν τα παιδιά της γειτονιάς και να του φωνάζουν παρακαλώνας: «Πέταξέ μου ένα σύκο, ή ένα βερούκοκο!» Τύχαινε καμμιά φορά να χάση το παιγνίδι και να φάει ξύλο. Δεν τον παραξένευε. Του φαινόταν σα φυσική συνέπεια:

— Πάντα θα χάσουμε — έλεγε — και σε κάποια υπόθεσή μας. Μήπως είναι δικός μας ο κήπος; Ο μπαρμπα-Γιώργης τον λέει χ' τημα του κι' όχι κ' ή-πο. Θέλει να πη δηλαδή, πώς είναι δικός του κι' όχι δικός μας ή δικός σου. Κατάλαβες;

Γ'

"Ισως την ιστορία αυτή να την ξεχνούσα με τον καιρό, αν δεν τύχαινε πέφουσι, να ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου. Πέντε χρονώ έφυγα και ξαναγύρισα ύστερ' από είκοσιπέντε! "Ηθελα να την ξαναδώ. Νόμιζα πως θα έβρισκα δλα όπως τάφισα. Μα δε θυμόμουν καλά, τόσα χρόνια που έλειπα, τα περισσότερα πράγματα. Θυμόμουν μόνο πως ή θάλασσα ήταν στο δυτικό παράθυρο του σπιτιού μας. Πώς κάτω από το μπαλκόνι μας ήταν κάτι μικρές ελιές. Στο ανατολικό μέρος το φρούριο. Θυμόμουν πως υπήρχε και κάποιος δρόμος πλατώς που τραβούσε στην αγορά.

Γυρίζοντας είχα την αμφιβολία, αν βρισκόμουν στην πατρίδα μου. Μια θάλασσα κι' ένα φρούριο, — που θα τέβλεπα σε πολλές πόλεις, — δεν μπορούσαν να με πείσουν. Τίποτα δεν έβλεπα γύρω μου γνώριμο. Αισθάνθηκα πως ήμουν ξένος ανάμεσα σε ξένους. Οι συγγενείς μου δεν μου έκαναν καμμιά έντιπωση. Ήμου τόσο πολύ διαφορετικός κι' από αυτούς ακόμη! Κι' ήθελα να φύγω. Με τί λαχτάρα θάκουγα το σφύριγμα του βαποριού που θάμπαινε άργά-άργά στο λιμάνι! "Ηθελα να φύγω! Είχα μετανοιώσει για την επιστροφή μου που την θεωρούσα σαν παραστράτημά μου. Γιατί ν' ανταλλάξω τη συγκεχυμένη εικόνα των πρώτων-πρώτων άναμνή-

σεων της ζωής μου με την αποκρουστική εικόνα μιας άλλης πόλης, έντελώς ξένης για μένα:

Προτού φύγω, ήθελα να δω το σπίτι που μεγάλωσα. Ρώτησα και μου το έδειξαν. Λάθος έκαναν ή εγώ δε θυμόμουν καλά: Το σπίτι που μου έδειξαν είχε δυο μπαλκόνια. Ένω το δικό μας — και πιστεύω να θυμόμουν καλά — είχε

«Κι' ο Στραβολαίμης, τί γίνηκε...» (Σελ. 388, στ. γ')

μόνον ένα. "Επειτα ο κήπος ο σημερινός δεν έμοιαζε διόλου με το χτήμα του μπαρμπα-Γιώργη. "Ηταν διπλάσιος σχεδόν. Δεν ήταν μαντρογουρισμένος με ξερολιθιά, αλλά με τοίχα παχύ, που είχε στο πάνω μέρος κατά διαστήματα, κάγκελα με κολόννες. Φαίνεται πως θα κοίταξα — χωρίς να το καταλάβω — πολλή ώρα στο σπίτι εκείνο, γιατί ένας κύριος που καθόταν στο μπαλκόνι με ρώτησε:

— Φαίνεστε ξένος, κύριε... Γυρεύετε κανένα σπίτι;

— Μάλιστα, του απάντησα.

— Μήπως το γερο-Γιώργη του... με ξαναρώτησε.

— Ναί.

— Αυτό είναι...

Κατέβηκε άμέσως κάτω και μου συστήθηκε. "Ηταν ο Γιώργης, το κοπέλλι του μπαρμπα-Γιώργη! Με γνώρισε, γιατί είχε μάθει τον έρχομό μου. Τον έβλεπα και δεν μπορούσα να το πιστέψω! Τόσο πολύ είχε μεταβληθεί! Με προσκάλεσε να πάω καμμιά μέρα να περάσουμε λίγες ώρες μαζί. Να θυμηθούμε τα παλιά. Του είπα πως θα έφρευα το βράδυ της ίδιας μέρας. Αυτήθηκε πολύ. Πότε τάχα θα ξαναελεπόμαστε; Γι' αυτό δέχτηκα να μείνω το μεσημέρι στο σπίτι του.

"Ο υπηρέτης μας έτοιμασε το τραπέζι στον κήπο κάτω από μια κληματαριά. Ο Γιώργης θα ήταν τώρα σκραντάρης. Τα άρκαία μαλλιά του είχαν αρχίσει να σπρίζουν. Το πρόσωπό του φαινόταν κουρασμένο από τη ζωή. Τα μάτια του ήταν μισοκλεισμένα απ' τη μεσημεριάτικη ζέστη. Το άρχοντικό του παρουσιαστικό δεν μ' άφρινε να θυμηθώ το παλιό εκείνο λιγδωμένο και ζυπόλυτο παιδάκι που έβλεπα στον κήπο του γερο-Γιώργη, όταν ήμου μικρός.

Πάνω στο φαί μου διεγρήθηκε τη ζωή του.

— "Όταν γίνηκα δεκαοχτώ χρονώ, πέθανε ο μπαρμπα Γιώργης. Τον κήπο, όταν κληρονόμησαν οι συγγενείς του, τον άφησαν να ρημάξη. Έδωξαν και μένα από τη δουλειά. Τι νόκανα; Έφυγα για την "Αμερική δούλεψα δεκαπέντε χρονία μερονυχτίς, μάζεψα λεφτά, γύρισα κι' άγόρασα το σπίτι, τον κήπο και το γειτονικό οικόπεδο για να τον μεγαλώσω. Έδω τώρα μπορώ να ζήσω την άλλη μου ζωή ήσυχη...

— Μα εδώ βλέπω μεγάλη αλλαγή σε δλα — του είπα.

— Τάλλαξα, τάλλαξα, μου απάντησε μισοκλεινοντας όπως πάντα τα μάτια του και σηκώνοντας στο χέρι το μπουκάλι με το κρασί. Τάλλαξα, γιατί δεν ήθελα να βρίσκουμαι στο παλιό εκείνο περιβάλλον. Θαρρούσα πως ήμου ακόμη το παλιό κοπέλλι... "Όταν έβλεπα το μικρό δωμάτιο του γέρου, θαρρούσα πως θα τον έβλεπα να βγαίνει με τα κουρασμένα του βήματα για να με αρχίσει στο ξύλο. Γι' αυτό το γκρέμισα...

— Κι' ο Στραβολαίμης; Τι γίνηκε, αλήθεια, ο Στραβολαίμης; Κόντεψα να τον ξεχάσω... τον ρώτησα, γιατί θυμήθηκα την παλιά συζήτηση που έκαναν οι γειτόνοι για το ποιός θάβγαине καλύτερος.

— Ξέρω κι' εγώ! μ' απάντησε κουνώντας το κεφάλι του με οίχτο. Πήγε στρατιώτης και δεν ξαναγύρισε στο χω-

ριό. Κάπου άλλοθ θα το έρθηκε καλύτερα... Μήπως βάλθηκε ποτέ του να γίνη ο πρώτος του χωριού;

— Και τον λυπάσαι γι' αυτό; τον ρώτησα.

— Εγώ; "Όχι, καθόλου! μα θέλω να σου πω πως ήταν ο άνθρωπος που δεν έπαιρνε τίποτα στα σοβαρά του, και ποτέ του δεν είχε κανένα σκοπό στη ζωή του... Και θάθελα κι' εγώ, μα την αλήθεια, να μάθαινα τί απόγινε αυτός ο άνθρωπος...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

Τώρα και πολλούς αιώνες, σε μια έποχή όπου ζούσαν ακόμη ανάμεσα στους ανθρώπους νάνοι, καλλικαντζάρκι κι' άλλα ζωτικά, ένας νεαρός άρχοντας, ονομαζόμενος Αίδερικ κατοικούσε σ' έναν παλιό πύργο πάνω σ' ένα λόφο. Ήταν καλό καρδος και γενναίόδωρος, αλλά του άρεσε πολύ να κοροϊδεύει τους άλλους, και πολλές φορές είχε κάμει έχθρους από έναν πειραχτικό κι' άπερίσκεπτο λόγο, πράγμα που δείχνει ότι πριν μιλήσει κανείς πρέπει να στριφογυρίζει πολλές φο-

«Μια χαρούμενη παρέα από μικροσκοπικούς νάνους...» (Σελ. 389, στ. β')

ρές τη γλώσσα του μέσα στο στόμα του. Ένα βράδυ, καθόταν στο τραπέζι του, μπροστά στη φωτιά κι' άρχισε να τρώει, ένω έξω ο άνεμος φυσούσε λυσαρμένος και το χιόνι έπεφτε πυκνό.

Έτρωγε γεμάτος ευχαρίστηση κι' έφτασε έτσι στο φρούτο. Ροκάνιζε τότε τα φρούτα και τα γλυκίσματα που του είχαν σερβίρει.

— Τι νόστιμα που είναι! ψιθύριζε ευχαριστημένος.

Τη στιγμή αυτή, ήρθε στο τραπέζι μια χαρούμενη παρέα από μικροσκοπικούς νάνους, που άρχισαν να χορεύουν και να πηδούν τριγύρω στα γλυκά. Ο Αίδερικ δεχόταν συχνά την επίσκεψή τους και του άρεσε να τους μοιράζει τ' άπομεινάκια από τα γλυκίσματα.

— Ήσυχα τους είπε, θα πάρει καθένας το μερδικό του.

Οι νάνοι αυτοί δεν ήταν μεγαλύτεροι από ποντικούς. Έκοψε «Το βρήκα μέσα στη στέρνα του κήπου.» (Σελ. 389, στ. γ')

«Όταν τους τα μοίρασε δλα, τους είπε: — Εμπρός, πηγαίνετε τώρα! Τη στιγμή αυτή έφτασε λαχανιασμένος ένας μικρός νάνος, που ζήτησε το μερδικό του. Ονομαζόταν Κικί κι' ήταν ο άρχηγός της παρέας. Ο Αίδερικ τον γνώριζε, αλλά του άρεσε να τον πειράζει.

— Τα γλυκά μου! είπε ο νεοφερμένος νάνος.

— Κύριε Κικί, απάντησε ο νέος άρχοντας γελώντας, υπάρχει ένα παλιό λατινικό ρητό που λέει: Tarde venientibus ossa! Δηλαδή, όποιος έρχεται άργά τρώει τα κόκκαλα!

— "Όστε, δεν έχει τίποτα για μένα; ρώτησε ο Κικί θυμωμένος.

— "Όχι, καίμενε Κικί, τάφαγαν δλα οι φίλοι σου.

— Έπρεπε να με συλλογιστείς και μένα! Για να ιδούμε, δε θα σου τύχει και σένα ποτέ νάργησεις;

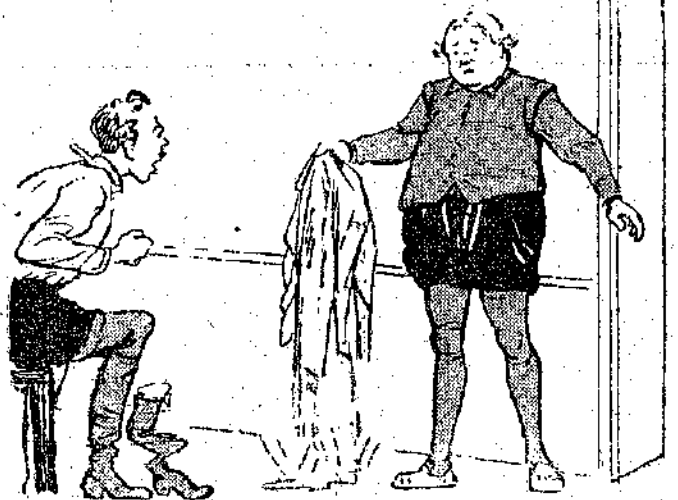
Ο Αίδερικ έπρεπε να καλοσκεφθεί αυτά τα λόγια.

Σε λίγο καιρό έλαβε μια πρόσκληση από το δούκα του Μπραμπάν, που τον προσκαλούσε στους γάμους του. Ο Αίδερικ ευχαριστήθηκε πολύ, γιατί εκεί θα συναντούσε μια οικογένεια, που ήθελε να ζητήσει σε γάμο τη μονάκριβη κόρη της. Έτοιμάστηκε λοιπόν άμέσως

για να ξεκινήσει. Το δμενων μόνο λίγες ώρες για να περάσει μια άρκετά μεγάλη απόσταση. Είδοποίησε τους δηγρέτες του, αλλά όταν θέλησε να γυθεί, δε βρήκε κανένα ζευγάρι παπούτσια της προκοπής.

— Τις μπότες μου, τις μπότες μου! φώναζε στον καιμαριέρη του.

— Έψαξα παντού, απάντησε εκείνος, αλλά δε φαίνονται πουθενά!

«Το βρήκα μέσα στη στέρνα του κήπου.» (Σελ. 389, στ. γ')

Ο Αίδερικ, για να μη χάσομερά, άναγκάστηκε να φορέση κάτι παλιά παπούτσια που τον έκαναν σα χωριάτη.

— Το κεντητό μου χιτώνιο! φώναξε ύστερα.

— Το βρήκα μέσα στη στέρνα του κήπου! είπε ο δηγρέτης.

— Τι είπες; Ποιός το πέταξε μέσα; "Ω, δυστυχία μου, δεν έχω άλλα ρούχα και θάναγκασθώ να πάω να πάρω έτοιμα. Θα προφτάσω άραγε; Εμπρός, τάμάξι μου! Βάλτε τα καλύτερα άλογα!

— Τάλογα τάχει πάει δλα ο σταυλίτης στο μπάνιο!

— Τρέξε να τα φέρεις!

— Πρέπει να περιμένετε λίγο, αφέντη, γιατί το ποτάμι είναι μακριά.

— Δεν έχω καιρό να περιμένω. Βάλτε δυο άλογα όποια κι' αν είναι, να ξεκινήσω άμέσως!

Έφεραν λοιπόν δυο χοντροάλογα από το χτήμα και τάξεψαν στ' άμάξι με πολλή κόπο, σα να τα έμπόδιζε μια μυστική δύναμη να δπακούσουν. Ο Αίδερικ είχε άνεβει στάμάξι και φώναζε, έβριζε, βλαστημούσε. Ξαφνικά όμως το ρολόγι της εκκλησίας χτύπησε μεσημέρι.

— Πολύ άργά! κύριε Αίδερικ, είναι πολύ άργά! ψιθύρισε στ' αυτό του μια κοροϊδευτική φωνίτσα, που τη γνώρισε άμέσως. Ήταν ο Κικί.

— "Α, παλιόνανε, φώναζε, ού μου τάκαμες έλ' αυτά;

— "Όσοι άργούνε, τρώνε τα κόκκα-

λα, αλήθεια; είπε γελώντας ή φωνίζοντας. "Αδικο είχε βέβαια ο νάνος που ήταν εκδικητικός, αλλά αδικο είχε προπάν-

των ο Αϊδερικ, που του είχε φερθεί απερίσκεπτα και κοροϊδευτικά. (Απ' το Γαλλικό) ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Το «κυκλοκίνητο» ελκηθρο φορτώθηκε με τρόφιμα και με βενζίνη και δέθηκε πάλι πίσω απ' το βενζινοκίνητο ελκηθρο όπου είχαν στρωμαχθεί ο πιλότος κι' ο κυβερνήτης, ο Κίντ κι' ο Μπόμπ, τυλιγμένοι ζεστά μέσα στις γούνες τους.

Όσο για τα σκυλιά, κι' αυτά τα είχαν δέσει πίσω από το ελκηθρο, εκτός από ένα που, κατά τον Κίντ, ήταν ο πιο δυνατός απ' όλους κι' είχε την καλύτερη μύτη και θα μπορούσε γι' αυτό τον λόγο να τους βοηθήσει ν' ανεύρουν τα ίχνη των επιβατών του Αίμπερτ. Αυτός, για να μην κουραστεί, πήγαινε τώρα «αυτοκίνητα», κι' επειδή δεν υπήρχε άλλη θέση ο μικρός Άγγλος τον κρατούσε στην άγκυρά του.

Όσο πριν η διαδρομή αυτή είχε φανεί ατέλειωτη στον Κίντ, όταν την έκανε την περασμένη νύχτα, τόσο τώρα, που την έκανε με συντροφιά, του φαινόταν ευχάριστη και σύντομη. Δεν φοβόταν μήπως χάσουν τον δρόμο, γιατί τα χθεσινά τους ίχνη είχαν αποτυπωθεί καθαρά επάνω στον πάγο κι' έφθαναν

«Ο Σίγκλο κι' ο Άγκνακός...»

ως το αερόπλοιο, όπου ο κύριος Στέφενσον τον παρακάλεσε να τον οδηγήσει, καταυθείαν.

Μά τα αερόπλοια φαινόταν άδειο κι' ή περιοχή γύρω του ήταν τελείως έρημη. Οι επιβάτες του «Αίμπερτ» δεν είχαν ξαναγυρίσει από την ώρα που τα έγκατέλειψαν. Αυτό φαινόταν καθαρά από το χιόνι, που επάνω του δεν είχε αποτυπωθεί κανένα καινούργιο ίχνος.

— Ψυχή! είπε ο Κίντ. Τι σάς έλεγα εγώ, κύριε Κυβερνήτη; "Αν δεν έχουν χαθεί, θα έχουν μπλέξει δίχως άλλο σε τίποτε μπερδεψοδουλειές με αυτούς τους παλιοσεκιμώους. "Η τ' ένα ή το άλλο. "Αλλη εξήγηση δεν υπάρχει.

«Ο Αμερικανός αναγκάστηκε να το παραδεχθῆ. Μέσ' στην καρδιά του ένοιωθε ένα περίεργο ανάκατωμα από χαρά και λύπη μαζί. Χαρά γιατί είχε ξαναβρεί σε τόσο καλή καλή κατάσταση το θαυμαστό εκείνο μηχανημα που το νόμιζε χαμένο για πάντα μέσ' στην απέραντη πολική έρημο. Λύπη που το ξαναβρήκε χωρίς τους επιβάτες που βρίσκονταν επάνω του κατά τη θαυμαστή αυτή διαδρομή, που ή τόσο αίσια εκδασή της δεν μπορούσαν να εξηγηθῆ παρά μόνο από την ικανότητα των επιβατών αυτών. Γιατί δεν μπορούσε να οφείλεται απλώς στην τύχη το ότι το αερόπλοιο είχε κρατήσει τρεις δλόκληρες ημέρες στον άερα, και το ότι κατόρθωσε να ξαναγυρίσει τόσο κοντά από το σημείο που είχε ξεκινήσει. Δίχως άλλο κάποιος θα είχε αναλάβει την κυβέρνηση του «Αίμπερτ» κατά το διάστημα αυτό, κι' ο κάποιος αυτός ήταν και έξυπνος και θαρραλέος.

«Όπως κι' αν είχαν τα πράγματα, ο κύριος Στέφενσον βρισκόταν τώρα σε άμηχανία. "Ήταν βέβαια απολύτως έπειγον κι' απαραίτητο να μάθει για την τύχη των δυστυχισμένων επιβατών. "Αλλά εξ' ίσου απαραίτητο ήταν να εξετάσει το έσωτερικό και τον μηχανισμό του αεροπλοίου, για να ιδῆ αν βρίσκονταν κι' αυτά σε καλή κατάσταση ή μήπως είχαν πάθει καμιά βλάβη που δεν μπορούσε να φανεί εύθως εξ' αρχής.

«Απ' την άμηχανία του αυτή τον έθγαλε ο Κίντ.

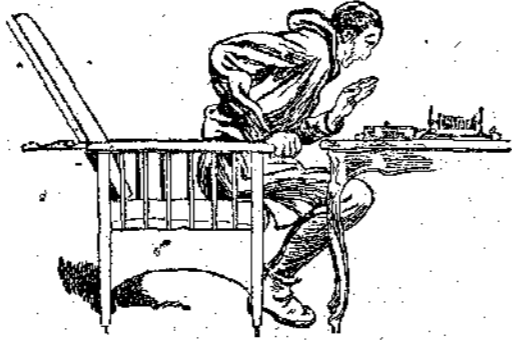
— Γιατί δεν μένετε εσείς εδώ, μαζί με τον κ. Φονβιέλλ, επρότεινε ο μικρός Άγγλος. "Εμείς με το ελκηθρο θα πάμε να βρούμε τους άλλους. Ξέρουμε να το οδηγούμε. Κι' όταν βρισκόμαστε μέσα σ' αυτό, δεν έχουμε ανάγκη από τους Έσκιμώους.

«Ο Αμερικανός δεν μπόρεσε ν' αποκρούσει αυτή την πρόταση.

— "Άς είναι, είπε, πηγαίνετε. Μ' αυτό τον τρόπο θα κερδίσουμε χρόνο, κι' ο χρόνος για μας σ' αυτή την περίπτωση

είναι κάτι παραπάνω από χρήσιμα, είναι ή ζωή όλων μας. Μόνο, Κίντ, είναι περιττό να σου συστήσω πως πρέπει να φανῆς προσεκτικός όσο δεν γίνεται παραπάνω. Προφυλάξου από τους Έσκιμώους κι' απ' τους σκύλους τους. Προφυλάξου κι' απ' τις χαράδρες, πρόσθεσε χαμογελώντας δίχως να το θέλη.

— Έννοια σας, κύριε. — Με λίγα λόγια ο ρόλος σου, ή αποστολή σου, είναι ή αποστολή ενός καλού προσκόπου. Κι' ή δική σου επίσης, Μπόμπ. Ακολουθήστε τα ίχνη των φίλων μας. Προσπαθήστε να μάθετε τι

«— Στο Βόρειο Πόλο! —»

απέγιναν. Μή μπλεχθήτε όμως με κανένα τρόπο σε περιπέτειες. Σας το είπα κι' επιμένω σ' αυτό που σάς είπα: "Αν δέχομαι την πρότασή σας, δεν το κάνω παρά μονάχα για να κερδίσω χρόνο. "Αν εκθέσετε τον εαυτό σας σε κίνδυνο, υπάρχει φόβος να με κάνετε να χάσω χρόνο. "Αμα ενεργήσετε όμως με φρόνηση και με προσοχή, μπορείτε να μου φέρετε πολύτιμες πληροφορίες, που θα μας επιτρέψουν να βοηθήσουμε θετικά τους φίλους μας.

«Ο Κίντ κι' ο Μπόμπ επανέλαβαν την υπόσχεσή τους, πως θ' ακολουθοῦσαν κατά γράμμα τις οδηγίες του κυβερνήτη, κι' έγκαταστάθηκαν αναπαυτικά μέσα στο αυτοκίνητο-ελκηθρο μαζί με τον σκύλο τους. "Έβδαιαν μπροστά τη μηχανή και ξεκίνησαν μ' έναν ώραίο χειρισμό, που έπεισε τον Στέφενσον πως οι μικροί του φίλοι ήταν απολύτως ικανοί να τ' οδηγήσουν.

«Ήσυχασιμένος απ' αυτή τη μεριά και βέβαιος πως οι μικροί του φίλοι δεν θα τον έκαναν να μετανοήσει για την έλευθερία που τους έδωσε, ο Αμερικανός έστρεψε πάλι όλη την προσοχή του στο «Αίμπερτ».

Καθώς είχε παρατηρήσει κι' ο Τζάκ, δλόκληρο το έξωτερικό περίβλημα του αεροπλοίου είχε εξαφανισθεί κάτω από ένα πυκνό στρώμα πάγου, κι' όπως κι' αυτός, έτσι κι' ο Στέφενσον κι' ο Φονβιέλλ συμπεράναν ότι το πέσιμο του αερόπλοιο για κυριώτερη αίτια είχε το εξαιρετικό βάρος που είχε προστεθεί επάνω του.

— Χθες το πρωί μόλις έπαψε να λειτουργεί ο ραντινιέρ, είπε ο Φονβιέλλ. Την ώρα που ξέσπασε ο άνεμο-στρόβιλος, μόλις είχαμε αλλάξει το δυναμό του, μα το μηχανημα, μένοντας χωρίς καμιά επίβλεψη, έπαψε στο τέλος να λειτουργεί. Το μεταλλικό δίχτυ κρύωσε κιόλας, το χιόνι έπεσε επάνω του και πάγωσε. Αυτό έγινε χθες το βράδυ, και δίχως άλλο ο καλός Θεός, έβαλε το χέρι του και δεν είχε άσχημες συνέπειες ή πτώση τους.

— Ο Κίντ είπε ότι το αερόπλοιο έπεσε σε βελίδα.

— Απλή όπτική απάτη, κυβερνήτη, Τέτοιου είδους πτώσεις δεν είναι καίριες. Το «Αίμπερτ» θα είχε γίνει χίλια κομμάτια κι' οι επιβάτες του μαζί. Δεν ήταν λοιπόν ή πτώση του που προκάλεσε αυτή την εντύπωση.

— Αλλά τί λοιπόν;

— Απλούστατα μια ρουκέτα εξακοντισμένη από τα επάνω προς τα κάτω, έπως ρίχουν τη νύχτα όταν θέλουν να προσγειωθούν σε άγνωστο έδαφος.

— Μά, παρατήρησε ο Στέφενσον, αυτό προϋποθέτει για τους φίλους μας μια ψυχραιμία και μια αυτοπεποίθηση πραγματικά εκπληκτική σε τέτοιες περιπτώσεις.

— Ε, ναι, κύριε Στέφενσον, αυτό δεν το άμφισβητώ. Γιατί όχι; Μήπως ο κ. Αντρεϊμιένος δεν μας έχει κιόλας δώσει δείγματα της ψυχραιμίας του; Τα μπαλλονάκια αυτά που πέταγε από πάνω, αφού πρώτα τους έδενε ένα σημείωμα στο βαριέτι τους, πρέπει να όμολογήσετε πως ήταν ένα εύρημα εξαιρετικά έξυπνο και πολύ καλά εκτελεσμένο από έναν άνθρωπο, που με το δικίο του θα έπρεπε να είχε χάσει τα μυαλά του. "Όσο για τα άγρια, τους γνωρίζω τους συμπατριώτες μου, κύριε Στέφενσον. Σε μās ή αξία δεν περιμένει τα χρόνια για να φανερωθῆ, κι' ένας μικρός Παρισινός στην ηλικία του Γαβριέλ είναι αξιος να τα βγάλει πέρα εκεί που θα τα έκανε κάθε άλλος μουστακαλής. "Όπως κι' αν έχουν τα πράγματα, είμαι βέβαιος πως ή προσγείωση δεν έγινε στην τύχη. "Ήταν αναγκαστική και υποχρεωτική, γι' αυτό είμαι βέβαιος. Μά πιστέψτε με. Κάποιος κρατούσε το τιμόνι της καταδύσεως, και το κράτησε γερά ως το τέλος. "Αλλιώς θα γινόταν ζημιές μεγάλες και το «Αίμπερτ» θα βρισκόταν ξαπλωμένο έτσι όμορφα-όμορφα πάνω στο χιόνι. "Αλλά ως έρθουν οι πρόσκοποι μας κι' ως μās φέρουν πίσω αυτούς που ζητούμε, και τότε θα ιδῆτε αν όλα σάς λέω δεν είναι αληθινά.

«Εξετάζοντας τις καμπίνες στο έσωτερικό τους, ο Φονβιέλλ έστερεώθηκε ακόμη περισσότερο στην πεποίθησή του. "Εκτός από το ξεχαρβάλωμα του ραντινιέρ, όλες οι άλλες άδειες του αερο-

πλοίου ήταν άσχημαντες. Κι' οι κινητήρες, κι' οι έλικες, και τα τιμόνια κι' οι ταχυτήτες ήταν όλα σε πλήρη τάξη.

— Λοιπόν; Τι ιδέα έχετε; ρώτησε ο πιλότος τρίθοντας τα χέρια του μ' ευχαρίστηση. Τίποτε δε χάθηκε, κύριε κυβερνήτη. Και μάλιστα δεν βλέπω τί θα έμπόδιζε το «Αίμπερτ», μόλις το ξελαφρώναμε από τα κρύσταλλα και τους πάγους που το βαρύνουν, να σηκωθεί πάλι θραύ και να ξεκινήσει υπό την κυβέρνησή μας. Το μπαλόνι του δεν το βλέπω να χει ξεφουσκώσει, κι' άλλωστε μας βρίσκεται ακόμη λίγο ήλιον συμπεπυκνωμένο στους κυλίνδρους. Με λίγα λόγια, έχω την ιδέα πως δε λέω υπερβολές, όταν σάς βεβαιώνω πως όταν θέλουμε μπορούμε να εξακολουθήσωμε την πτήση μας.

«Ο Στέφενσον δεν άπαντοσε άφροισιμένως στη μελέτη ενός εργαλείου, που τη χρήση και το μηχανισμό γνώριζε λαμπρά ο Φονβιέλλ, μα που ο Αμερικανός θέλησε να τοποθετηθῆ στο δικό του θάλαμο, για να το έχει πρόχειρο.

Το εργαλείο αυτό ήταν ένα είδος πυξίδας, που χρησιμοποιεί για να δείχνει κάθε ώρα και στιγμή και να σημειώνει μόνο του το «στιγμα». Είχε δύο βελόνες, απ' τις όποιες ή μια έδειχνε το πλάτος και ή άλλη το μήκος και μια μετάλλινη κουβαρίστρα που γύρω της τυλιζονταν μια χάρτινη κορδέλλα όμοια με την κορδέλλα του τηλεγράφου. Στην κορδέλλα αυτή σημειώνονταν κι' έμεναν αποτυπωμένα το μήκος και το πλάτος που έδειχναν κάθε στιγμή οι δύο βελόνες.

«Αμα κορδιζόταν το μηχανημα αυτό, δούλευε σαν τα ηλεκτρικά εκείνα ρολόγια που σημειώνουν την ώρα σε μια

τηλεγραφική κορδέλλα, και δεν είχε ανάγκη να ξανακουρδισθῆ παρά ύστερα από όκτώ ή δέκα μέρες. "Ήθελε κανείς να βρῆ που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή; Δεν είχε ανάγκη να χρησιμοποιήση έξυπτες και διαβήτες. "Έρχοντο μια ματιά στο εργαλείο αυτό κι' έδλεπε άμέσως σε πιο ακριβώς σημείο της υδρογείου βρισκόταν. "Ήθελε να εξακριβώσει το δρομολόγιο που είχε κάνει κατά τις τελευταίες ώρες ή ημέρες; Δεν είχε παρά να ξετυλίξει την κορδέλλα και να βρῆ τυπωμένα επάνω της τα μήκη και τα πλάτη, σημειωμένα κατά μοίρες και κατά λεπτά.

Σ' αυτή την εργασία ήταν τώρα άπασχολημένος ο κ. Στέφενσον. Ξετύλιγε την κορδέλλα και συγχρόως, σ' ένα χάρτη των πολικών χωρών, που είχε άπλωμένο μπροστά του, σημειώνει σημειώσεις τη διαδρομή που είχε ακολουθήσει το «Αίμπερτ» κατά το τελευταίο άκούσιο ταξίδι του. "Αν οι νεαροί επιβάτες του αερόπλοιο είχαν, κατά τις έναέριες περιπλανήσεις τους, χάσει κυριολεκτικώς το μπούσουλα, ο κ. Στέφενσον μπορούσε τώρα εκ των ύστερων να τους παρακολουθήσει βήμα προς βήμα σε όλη τους την πορεία.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΡΗΤΑ

91.

Γλυκομίλιγα αν γνωρίζεις, Στην ανάγκη σά βοηθήεις, Κάποια χάρη νάδωρήςεις, Έτσι τη μισή χαρίζεις, Στο φτωχό που στη ζητεί. "Ε, κι' αυτό είναι κάτι!...

CHEF

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ίδε προηγούμενο φυλλάδιο, σελ. 382]

ΣΤΑ ΜΗΑΝΙΑ Δούλη Δωδεκάνησος— Μεγάλη Τέλη, Α' Βραχείων.

τρίτο κι' ο δεύτερος με τον τέταρτο, είτε ο πρώτος με τον τέταρτο κι' ο δεύτερος με τον τρίτο. Θά ληφθούν όπ' όψει, — για δσοῦς δὲν στιχοῦνται, — κι' ό φράσεις, ρυθμικές μεταφράσεις στο πεζό.

Επίσης, θά ληφθεί όπ' όψει — και φυσικά θάναβάζει το βαθμό του μεταφραστού — και μία καλή ανάλυση του Έπιγρამματος, μία

έξήγηση τῆς κεντρικῆς του ιδέας, γιατί δηλαδή ό Αλοχόλος, ό μεγάλος ποιητής τραγωδιῶν, δὲν θέλησε νά γραφῆ στον κάφο του παρά μόνο πὸς ἦταν μαθητονομάχος.

Απαντήσεις γιά τό Πένταβλο 1930 — 31 δεκτὲς μέχρι τέλους Οκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΤΙΑ

Είναι μάτια γαλανά, μάτια που ξαφείρια μοιάζουν που στὰ μάτια σὲ κοιτάζουν, — είναι μάτια γαλανά.

Είναι μάτια καστανά, μάτια που έχουν πολύ βάθος, ἤερμα και δίχως πάθος, — είναι μάτια καστανά.

Είναι μάτια σκοτεινά που είναι σὲν τῆ νύχτα μαύρα, φλογερὰ μάτια και γαύρα, — είναι μάτια σκοτεινά.

Είναι μάτια ἱερὰ, μάτια νέα ἢ θαρπωμένα, χαρωπὰ ἢ δακρυσμένα, — είναι μάτια ἱερὰ.

Σάνδικπος

ΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΠΕΤΑΞΕ

Ποιὸς τὸ ἔλαγε ποτέ, πὸς ἦ παιδοῦλα με τις ξανθὲς μπουκλίτσες και τὰ δλοφώτεινα ματάκια, θά πετοῦσε ἀπ' τὸν κόσμο; Ποιὸς τὸ ἔλαγε, οὐτὶ θά μᾶς ἄρνε τόσο γρήγορα; Και ὁμως! Πέταξε στὸν οὐρανὸ, μᾶς ἄρνε για πάντα.

Ποτέ δὲν θά ξανακούσουμε τὴν δροσερὴ λαλιά τῆς ποτὲ δὲ θά ξαναδοῦμε τὰ δλοφώτεινα ματάκια τῆς.

Τὸ γλυκὸν γέλιο τῆς δὲ θά ξανακηχίση ποτέ πιά...

Ἦταν ἓνα ἀγγελουδί και πῆγε νά βρῆ τὰ δελφάκια του, πὸυ τὸ καλοῦσαν.

Πῆγε στὸν οὐρανὸ, γιατί μόνο οὐρανὸς τὸ ἔπρεπε γιά κατοικία.

Πῆγε νά ζῆση ἐκεὶ ψηλά, με τ' ἀγγελουδία και τὰ λουλουδία, πὸυ τόσο τὸ ἔμοιαζάν...

Τώρα, μικρούλα μου, θά δῆς τὸν γλυκὸ Χριστοῦλη, πὸυ ἔλαγε νά στὸν δεῖξομαι... Τώρα, θά παίξης με τ' ἀγγελουδία και τὰ λουλουδία, πὸυ τόσο τ' ἀγαποῦσε.

Καὶ θάσαι χαρούμενο, εὐτυχισμένο...

Μ' ἄλιμονο! Ἐμεῖς δὲ θά ξαναδοῦμε τὴ γλυκαία σου μορφή, δὲ θά ξανακούσουμε τὴ δροσερὴ σου λαλιά, κι' οὐτὶ τὸ γλυκὸν σου γέλιο σου θά ξανακηχίση ποτέ πιά...

ΤΑ ΚΥΔΩΝΙΑ

Ἐίχα ἔξη χρόνια νά πάγω στὴν πατρίδα μου, ὅ καθένας λοιπὸν μπορεῖ νά φαντασθῆ με πὸση χαρὸ ξαναβρῆκα τοὺς παλιόσ μου φίλους. Ἀρχισα με νά κόνουσε τακτικὰ διάφορες ἐκδρομὲς και σὲ μιά ἀπ' αὐτὲς μοῦ συνέβη και τὸ ἐπιστάδιο πὸυ θά σὰς διηγηθῶ παρακάτω.

Ἦταν Αὐγούστος. Ἐξικησήμα ἀπὸ τὸ νησί μας με τὴ βάρκα μιὰμιου ὅρα κριν νά ξημερώση και πηγαίναμε στὸ ἀντικρινὸ νησί στὸ κτήμα κάποιου γνωστοῦ μᾶς, ὅπου θά περνούσαμε τὴν ἡμέρα μας.

Με τις πρώτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, φθάσαμε ἐκεὶ πὸυ θέλαμε. Δέσαμε τὴ βάρκα, πῆδησαμε ἔξω και πῆγαμε τὸ δρόμο γιά τὸ κτήμα.

Ἀλλὰ καθὸς περνούσαμε ἓνα φράχτη, εἶδαμε δὺ μεγάλα κλαδιά κδυωνιάσ ἀ κερμαντα ὀρεκτικωτάτα. Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος, ποῖος μπορούσε ν' ἀντισταθῆ; Σκαρφαλώσαμε ἀμέσως στὸ φράχτη, κι' ἀπὸ φράγμα κίμκοσα και γεμάσαμε και τις τσέπες μας, κατεβαίναμε ἔνα-ἔνασ κάτω. Ἀλλὰ καθὸς ἔκαια κι' ἐγὼ νά κατέβω, τὸ καπέλλο μου μιλέχτηκε στὰ φύλλα τοῦ ἔνοσ κλαδιοῦ κι' ἐπισα μέσα στὸν κήπο.

Ἐτοιμαζόμενα νά περῆσω γιά νά τὸ πάρω, ὅταν γιά κακὴ μου τύχη δὺ ἀγοιόσκυλα ἄρχισαν νά γαυγίζουν κι' ἔκαιαν τὴ νοικοκυρὰ νά βγῆ ἔξω. Δὲν ἄργησε βέβαια αὐτὴ νά καταλάβῃ τὸ πρῶγμα, ὅταν εἶδε τὸ καπέλλο μου μέσα στὸν πῆλο τῆς κι' ἔμένα νά πηδῶ βιαστικὰ ἔξω.

Ἄρραξε τότε τὸ καπέλλο μου σὲν λάφυρο και γύρισε στὴ δουλειὰ τῆς, φοβερίζοντας πὸς θά πῆγαυε νά μᾶς καταγγεῖλη στὴν ἀστυνομία.

Ἐμεῖς μόλις τ' ἀκούσαμε, τὸ βάλαμε στὰ πόδια γιά τὸ κτήμα τοῦ γνωστοῦ μᾶς, ὅπου ἐκλεῖξαμε νά βροῦμε ὑπεράσπιση. Και πραγματικὸς, χάρις στὴν ἐπέμβαση του, και τὸ καπέλλο πῆραμε ἴσω κι' οὐτὶ μᾶς κατήγγυαιε ἢ νοικοκυρὰ καθὸς φοβερίζε.

Μοῦ ἔβγαε ὄπως μάρτυρα κι' ἀπὸ τότε δὲν ξανατόλμησα νά περῶξω, ποτὲ ὡς σήμερα ἔξω κτηγία.

Ἐπιτελάξ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ δοῦναι πὸυ ὡς τάρω γύριζε ἑδῶμα, ὥσπασε. Μέσα στὴ σιωπῆ καὶ σκοτεινὴ κάμαρα, ἢ μητέρα εἶναι μόνη τῆς με σταυρωμένα τὰ χέρια πάνω στὰ γόνατα. Στὸ πρῶσπο τῆς ζωγραφίζεται ἢ ἀνησυχία και ἢ ὀδύνη. Γιατί λοιπὸν εἶναι τόσο θλιμμένη; Ποῦ εἶναι ἢ προσευχὴ πὸυ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ τρεμμένα χεῖλη τῆς; Ἐχασε κενὰ πολυαγαπημένο παιδι πὸυ περιμενε ἀνυπόμονα τὸ γυρισμὸ του; Ὄχι! ἢ μικρὴ τῆς Μαργαρίτα ἀπόψε γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο με τὸν ἐλεγγὸ τῆς γεμάτο καλοῦς βαθμοῦς. Ἀ, πόσο στοργικὰ ἔσφιγγε τὸ παιδι στὸ στήθος τῆς! Ἀλλὰ ἔκλαιεσ καθὸς τὸ φιλοῦσε.

Ὁ πατέρας σου δὲ γύρισε, τῆς εἶπε, βέβαια θά εἶναι στὸ καφενεῖο ἢ στὴν ταβέρνα. Θεέ μου, τί καῖσός! Πῆγαυε, παιδί μου, νά τὸν πάρωξ. Θεὸ τοῦ μιλῆσης σιγά γιά νά τὸν φέρησ ἔδῶ.

Τὸ κοριτσάκι πῆγε πρὸς τὸ καταραμένο σπιτι πὸυ τοῦς παιζοῦε τὴν εὐτυχία του. Ὁ πατέρας κάθεται κάτω ἀπὸ τὴν τοίγυνη στῆγῃ τοῦ καφενεῖοσ μαζί με ἓναν ἄσαιο φίλο. Πλησιάζεσ φοβισμένο.

Μπαμπά, τὸ φατ εἶναι ἔτοιμο και ἢ μαμμὰ μᾶς περιμενει. — Φάτε χωρίς ἔμενο, εἶπε ἀπότομα ὁ κακὸς πατέρας.

Ἐλα, μπαμπάκα μου, γὰ νά νῆν κλαίῃ ἢ μαμμὰ.

Τότε ὁ κακὸς πατέρας ἄρχισε νά τῆ βρίζη και ἢδελε νά τὴν διαῖξ. ἢ μικρὴ πιάνει τὰ κλάματα. Αὐτὴ τῆ φορά ἢ καρδιὰ τοῦ πατέρα ἔβρησε. Σηκώνεται χωρίς νά μιλῆση, πιάνει τὸ χέρι πὸυ τοῦ ἀπλώνει τὸ παιδι, και πρκαλίζοντας τὸ ἀκούουθετὶ στὸ δρόμο.

Ντροπισαμένους μπαίνει στὴν κάμαρα, και ὕστερα γυρίζοντας, σὲ νά φοβόταν νά ἰδῆ τῆ γυναίκα του, πηγαίει στὸ κρεβάτι και κέφειτε ντυμένους.

ἢ φτωχὴ γυναίκα κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴ νύχτα θά κομηθῆ λυπημένη με τὴν ἴδια λυπητηρὴ προσευχὴ και τὴν ἴδια ἐλπίδα, ἐνὼ ἢ μικρὴ θά ξαναδῆ μέσα σ' ἓνα κακὸ ὄνειρο τὸ καταραμένο σπιτι πὸυ κάνει νά κλαίεισ μητέρες και παιδιὰ.

(Ἄπ' τὸ Γαλλικὸ)

Ἐγγεῖται

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ῤωτῶν τὸ Μπέμπη τὸ συνηθισμένο:

— Οἱ υἱὸί τοῦ Ζεβδαῖου ποῖον εἶχαν πατέρα;

— Τὸ Ζεβδαῖο! ἀπαντὰ ἀμέσως ὁ Μπέμπησ.

— Μπαῖβο! τοῦ λένε: εἶσαι ἔξικνος. Μπορεῖς ὁμως τὸρα νά πῆς: ὁ Ζεβδαῖος ποῖους εἶχε υἱοῦς;

Κόκκαλο ὁ Μπέμπησ!

Μιμὸς Ἀθηναῖος

Στῆ μικρὴ ὑπερήτοια λένε νά πῆθ στὸ ἀντικρινὸ κερπίτερο νά γορῶσαι μὲ ἐφημερίδα.

Ἐκείνη πηγαίει και ζητεῖ:

— Δὲσσε μου, σὰς παρακαλῶ, ἓνα περίπτερο!

(ἔγρονδὸ)

Χαραγγῆ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λήγη ἢ συνδρομὴ των, νά τὴν ἀνανεώνουν ἀμέσως, χωρὶς νά με υποβάλλουν εἰς τὸν κόπον και τὸ ἔξοδον νά τὸ ἀπενθυμιζῶ σὸν καθῆνα ἰδιαιτέρως. ἢ ἐγκαιρῆ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐρείαιδου, τῆν 16 Ιουλίου 1930

Τὸ Πένταβλο! τὸ Πένταβλο! Τί χαρὸ σὰς!... Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ. Στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο θά προκηρῶξ και μερικὸς ἄλλους Διαγωνισμοῦς, γὰ νάχτες ἀρκητὴ δουλειὰ τὸ καλοκαίρι: Ποιητικός, Κρητογραφικὸς, Ζωγραφικὸς και... νά ἰδῶ τί ἄλλο. Ἐτσι, ποτεῶν, θά εἶδεσ πολλὸ εὐχαιρητημὸ ἀπὸ τῆ ἀκπλάσε σὰς.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Τέλλος Ἀγρας μὸ γράφει: «Ἀπὸ καμμιαν ἐποφῆ βέβαια δὲ θάσπεξ νά ἐξηγῆ κανεῖς, ὁ ἴσως, ἓνα λογοτεχνικὸ ἢ καλλιτεχνικὸ δημοῦρημα τοῦ Ὀμως γιά τὴν ἀποστολῆ σου, — πὸυ εἶναι πρῶτιστα παιδαγωγικὴ κι' ὕστερα φιλολογικὴ, — νομίζω πὸς ὑπάρχει ἐξάρηση και πὸς, ἀπὸ εἶδη ἀπορίες κι' ἀμφοδιές, εἶμαι μάλιστα και ὑποχωρμένος νά ἐξηγῶσ μόνος μου τὸ νόημα τοῦ μικροῦ ἐκίτιου κομματιοῦ, πὸυ τὸ φανταζόμενον μάλιστα ἀπλο και καθαρὸ. Ἀσπὸν, τὸ νόημα εἶναι τοῦτο: Ὁ προορισμὸς τὸ ἀνθρώπου (μὰ και τῆς φύσης ὀλόκληρης) εἶναι νά φτάσει μιά τελειότητα — ν' ἀγγίξει μιά τελειότητα — κι' ἔστω και γιά μιά στιγμῆ, νά τῆ χαρεῖτ. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς του, αὐτὸ πρῆπει νά γίνε κι' ὁ σκοπὸς τοῦ ὁ συνειδητὸς: Τί θά τοῦ λάξη ἀπὸ τῆ μοῖρα; Νά καμῆ μιά τελειότητα ἀναγνωριμένη, παγκόσμια, ἀθάνατη, οὐκομνητικὴ; ἢ μιά τελειότητα κρυφῆ, ἀγνωριστῆ, σιωπηλῆ, πὸυ σπάνει, κι' ἴσως κανεῖς δὲ θά τῆ μάθῃ; — Ἀδιάρρητα. ἢ αἰτία τῆς θά εἶναι ἀπαραλλαχτη. Γιατί ἢ τελειότητα, και δὲ ἢ φιλοδοξία, εἶναι ὁ σκοπὸς μιᾶς ζωῆς.»

Γραμματοπλημῶντα, παιδιὰ μου! Τώρα, βλέπετε, μετὰ τις ἐξετῶσεις, ἔχουν καιρὸ κὸυ μὸ γράφουσι ἔλοι. Τί αὐτὸ σήμερα δὲν θά κὸυ παρά λίγα λόγια σὸν καθῆνα.

Χαῖρω πολύ, Ἀρσοσηγγῆ, πὸυ ἀποράσεις νά μὸ γράφῃς, και σὸ ἀρχομαι τοῦ χρόνου νά πάρησ σωστὸ τὸ 10, ἄν κι' ὁ φεταινὸς βαθμὸς σου δὲν εἶναι καθόλου... ἔξοκαταφρόνητος. Ἐγὼ μάλιστα σὲ σπλαίρω ἀπὸ καρδιά. Ποῦ εἶναι ἢ γιά θεὰ σου πὸυ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νά με διαβάξῃ; Εἶναι ἄραγε συνδρομητῆσ γιά τὸν καιὸ τῆς, ἢ με παίρνει γιά κανένα παιδι τῆς ἢ ἀνιῆς τῆς, και με διαδῶξει πρῶτη, ὁπως σὲ πολλὰ σπῖτια συμβαίνει αὐτὸ;

Ἐτῆρανε Δόξης, ἄν δὲν ἀπάντησα σὲ κανένα γράμμα σου, βέβαια θά γάθηκε. Γιά τις λῦσεις δὲν ἔχεις δικιο. Ἀλλοτε μ' αὐτὸ τὸ σὸστημα πὸυ λες ἔδινα τὰ βραβεία. ἢ πειρα ὁμως μὸ ἔδειξε πὸς τὸ σὸστημα αὐτὸ εἶχε πολλὰ ἀτοπα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νά τὸ τροποποιήσω.

Ὁ Στέλιος, — πὸυ τὸ σπῖστο του ὁμως δὲν θά τὸ δημοσιεύσω, γιατί αὐτὴ τῆ φορά περιορίσθηκα σ' ἓ κενῆ πὸυ πῆρα Ἀ Βραβείο, — μὸ γράφει: «Ἐνθουσιαστικὰ πὸυ βάλουμε κάτω τὰ κορτίτια. Ἀμ' τί

νομίζανε, ὅλο στῆ μύτη θά μᾶς μπαίνουσι οἱ κορτίες; Νά μιά φορά πὸυ τὴν πάθαυε κι' αὐτὲς, ἀμῆ;» Αὐτὸ τὸ ἀ μῆ ἔμεσε πολύ.

Στὸ βραδυθεῖνο ποῖημα τῆς Σουρὸμαλλῆς «Καλοκαίρι στὴν ἐξοχή», στὸ τρίτο ἐξῆστυχο, παραλείφθηε κατὰ λάθος ἓνας στίχος. Ἐκεὶ δηλ. πὸυ λέει: «ποῦθε ὁ φαρὰς τῆς ἐδίπλα τὰ δίχτυα τοῦ ἀρῆσαι», πρῆπει νά προσεθῆ «γύρω στὴν κωπαστή». — Τῆ Σουρὸμαλλῆ εἶχα με τὸν εὐτυχία νά τὴν ἴδουσε αὐτὸν δὲν καιρὸ στὰς Ἀθῆνας, και τί ὄρατα πὸυ λέει τις ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψῆ τῆς στὰ γραφεία μας!

Ἀρσοδλουτοσ Ἀνδρος, τὸρα πιά, ὑποθέτω, θά βρισκομαι στὴν πατρίδα και περιμενε ἀπὸ ἐκεὶ ἔνα ὄρατο σου γράμμα. Σὲ συχαίρω γιά τὸν προοδισμό. Ὁρατα κι' ἢ περικοπὴ τῆς ἐκδρομῆς.

Ἀ, ναι, Σπέλλε Χρῶσανδρ, ὅταν ὁ μεγαλύτερος βαθμὸς πὸυ δέθηκε στὴν τάξη σου ἦταν 9, και σὺ πῆρας 8 1/2, πρῆπει νά εἶσαι πολύ εὐχαιρητημὸς, ὅπως εἶμαι κι' ἐγὼ. Και τὸρα περιμένα τις ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ ἀντίκρημα τοῦ ὄρατου χωριτοῦ ἐπὸυ εἶναι στὸ πλᾶξ τῆς χαρᾶδρσ, ὅπου πρῆκει ὁμηρικὸ τὸ ποτάμι τοῦ Βουραϊκοῦ.»

Χαῖρω πολύ, Τετζέξι, — θά εἶδες τὴν ἔγκρηση, — πὸυ ἀποράσεις νά μᾶς στὴν κίνηση, κι' ἐκλεῖξω νά διαπρέφῃσ ἄν τὸν ἀδαφῶσ σου. Τὸ ποιηματάκι σου θά τὸ διαδάσω με τὴ σειρά του και θά σοῦ πῶ.

Μοῦ ἄρεσε πολύ τὸ μεγάλο σου γράμμα, Ἐξουνοῦλα, και λυκοῦμαι πὸυ ἔπισεσ σ' αὐτὴ τὴν γραμματοπλημῶνα και δὲν μπορεῖ νάποσπᾶσ κανένα κομματι. Σοῦ ἔσπελα ὅ, τι ἐγῆτησ και περιμενε νά μὸ ξαναγράφῃς.

Καὶ τὸ δικὸ σου, γραμμα, Ἀνδρῆ Μπέμπη, με τὴν περιγραφὴ αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς στὰ βουνὰ τῆς Ἐλβετίας, με δρόσεις και μ' ἐγὼητευσε. Ἀλλὰ ὁ γαλλικὸς γρῖφος σου εἶναι κακίγαστος, κι' ἔπειτα δὲν δέχομαι Ἀσκήσεις παρά ὅταν προκηρῶσσω Διαγωνισμὸ. Δὲν διαδάσεσ τὸν Ὀδηγὸ;

Ἐχεις μεγάλο δικιο, Γῶδιε Δεσπε. Καμμιὰ ἀπολύτως ὀμοιότης δὲν ὑπάρχει μετὰ τῆς «Γαλλομένης Ἀλμνῆς» τῆς Κυρῆς τῆς Ὀλλανθῆς και τῆς «Ἀλμνῆς» τοῦ Ἀσκαρτίνου. Εἶναι ἄλλου εἶδους ποῖημα τὸ ἓνα καὶ ἄλλου εἶδους τὸ ἄλλο. Ριζικὴ λοιπὸν διαφορὰ στὴν κεντρικὴ ἰδέα. Ὅσο γιά μερικὲς λεπτομέρειες πὸυ τυχὸν συμπντῶν, φυσικὸτάτα, ἀπὸ και τὰ δῖο ποῖηματα μιλῶντα γιά Ἀλμνη. Και τρίτο ἄν εἶχαμε μισοτά μᾶς, με τὸ ἱδιο θέμα, θά βλέπαμε κι' ἄλλες τέτοιες μικρὲς ὀμοιότητες. Ἐνικα, τὰ ποῖηματα τῆς Κυρῆς τῆς Ὀλλανθῆς εἶναι ὀρατότατα, κι' ἰδιαιτέρως αὐτὴ ἢ «Ἀλμνη» τῆς, γιά τὴν ὀποία και σὺ θέπρησε νά συχαρῆς τὴν συνάδελφον σου ποιητῆρα.

Βλέπετε, Ἀκούσδιο Ρολὸῦ, ὅτι σὲ πρόλαβα: Τὸ Πένταβλο προκηρῶσσαι σήμερα και μπορεῖτε νά ἀρχίσησ ἀμέσως τὴν ἐργασία στὴν δροσὰ τῆς Γλυφᾶδρσ, ἀπ' ὅπου περιμενε — με μᾶρη μελᾶρη — τις ἐντυπώσεις σου.

Δὲν ἔχει νά κἀνη, ἔννοιασσε Ἀπάξη, πὸυ θά γράφῃς πράγματα «μελαγχολικά», φτάνει νά τὰ γράφῃς καλά. Ὄπως ἔμπετε ἢ τυχὸν ἀρῆρηξη τοῦ κομματιοῦ δὲν πρῆπει νά σὲ ἀποθαρρύνῃ, γιατί τὸ πρῶτο δῶσκαλο. Ναι, οἱ ἴδιοι ἔχουν και φέτος αὐτὰ τὰ φευδῶνυμα.

Ἀσῆρη, ἔχω μισοτά μὸυ δῖο ὄρατα γράμματά σου. Ὄ, μὴ φοβόσαι, δὲν με ἔλλασαν καθόλου. Ἀποτῆρηκα μόνο γιά κενῆ πὸυ σὲ λῦψησαν τὸν τελευταῖο καιρὸ... Ἐ, κάποιος θά βρεθῆ νά διαδεχθῆ και τὸν κ. Ἐνὸπουλο ὅταν δὲν ἄν μπορῆ πιά νά σὰς γράφῃ Ἐπιστολὲς και τὴν κυρὰ Μάρθα, και ἔλους. Δὲν τὸ ἔβρες πὸς ἔσαι φεύγουσι τόσο ἔρχονται;

Τὸ ξέρω, Ἰουλιέττα Ρομαίου, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος και πρῆπει νά κἀνομυε ὀπομνη... Ὄ πὸυ σὸν Ἄρη Μανῆρῆ πὸς θέλει τῆ δειδουμένησ σου γιά νά τὸν εὐχαιρητηγῆς γιά τὰ συχαρητηρια. Κρημα πὸυ δὲν ἔχω τόπα νά σοῦ ἀπαντήσω σ' ὄρατα. Ἀλλῆ νόρα! Γιατί βέβαια θά μὸυ ξαναγράψῃς σὸ πὸυ τὸχεις κρυφο καιμῆρὶ πὸς εἶσαι Διαπλασοῦλα... Ἀ, σὸς σου! ἔδῶ βλέπω και δεύτερο γράμμα σου. Και με μεγάλῃ μου χαρὰ διαδᾶξω πὸς ἦρθεσ πρῶτη στις ἐξετῶσεις τοῦ γαλλικοῦ σχολεῖοσ, μέσο σὲ τῶσες ἔνεσε. Μπαῖβο, Ἐλληγίδια μου Διαπλασοῦλα! Μ' ἔτιμωσε.

Νά κι' ἢ Ἀρῶν πὸυ πῆρε τὸ ἐνδεικτικὸ τῆς με πολύ καλὸ βαθμὸ, ἄν κι' ἢ μαμμὰ τῆς φοβόταν φέτος πὸυ τὴν ἔβλεπε «περιμένη με τὰ μούτρα στὴ ἀκπλάσε». Ἀλλὰ τὸ ἔνα, βλέπατε, ὀρθετὶ τὸ ἄλλο. Ὁποῖος ἀγαπᾶ ἔμενα, ἀγαπᾶ τὸ ἱδιο και τὸ σχολεῖο του και τὰ μαθηματά μου. Και διαπρέπει παντοῦ.

Ἐκαμῆσ καλά, Βοναπάξη, πὸυ τ' ἀποράσεις και μὴν ἀμφοδιᾶλξες ὅτι θά κρινῆ τὰ κομματῆ σου με ἔλη τὴν ἀσυντηρητῆτα πὸυ θά σὲ ὀφελῆγῃ. Τῆν ἀπερρωση σμῶς, ἀπ' ὀποῖο κι' ἄν ἐγκρηθῆ, θά τῆ ὀδύσω. Γιατί ἄν ἔκαινα μιά ἐξάρηση, θά θελαν ἔλοι νά βράζου ἀπερρωσεῖς και φαντάσου τί κομικὸ θά ἦταν...

Ὁ θάνατος τῆς Ἐἶας συγκίλησε τόσο πολὺ τὴν καλῆ μου Ἐδύχλια Ἀλεξῆσ, ὅσος ἀπαράσει νά μὸ γράφῃ γιά πρῶτη φορὰ και νά μὸ ζητηγῆ μιά ἐνθαρρηνση γιά νά μὸ γράφῃ. Ὄ με μεγάλῃ χαρὰ τῆς τὴν δίωσ, κι' ὑποθέτω πὸς ἀρκοδν τὰ λίγα μου ἀπὸ ἄλλὰ ἐγκάρδια λόγια. Ἀς πάρῃ λοιπὸν και φευδῶνυμα, γιατί εἶμαι συνθημερῆνη σὲ τέτοιες ἐκλεῖψεις και... ἐκπλήξεις. Πάλι καλά πὸυ με θυμῆθησε... Ἐλαδα και τὰ κομματῆ σου και θά τὰ διαδάσω με τῆ σειρά τὸς.

Διαβάσε τις ἐξηγήσεις σου, Ἰπερφυοικῆ Μπεσμπέ, κι' ἔχει καλὸς. ἢ κατασκευὴ τοῦ Σῆματος ἀνεδῆγη γιά τὸ Νοδῆβριο. Γιατί πρῆπει νά γίνουσι πολλὰ μαξῆ, ὅσος νά στοχηζουσι φτηνά και νά μπορῆ καθένας ν' ἀγορῶξ.

Παντῆρη, μὴν τὸ λες αὐτὸ! Πάντα λυκοῦμαι ὅταν ἀργοῦν νά μὸ γράφουσι, και μάλιστα ἐκείνοι πὸυ μὸ γράφουσι ὄρατα κι' ἐνδία-

φροντα ὀν και σένα... Αὐτῆρη και πολὺ γιά τὸ ἀτύχημα σου και πὸυ εὐχομαι περαστικὸ. Μὰ βέβαια πὸυ θά σὲ πῆραξ. Προσοχὴ ἔλαε μόνο και συμμόρφωση κατὰ γράμμα με τις ἐξηγῆς τοῦ γιατροῦ.

Γράφωμαι, Γυλανομάτῆ, στὴ δημοτικῆ, πὸυ εἶναι καθὸς λὲς «ἢ γλῶσσα τῆς ἐπιπαισώσεως», δηλαδή ἢ λογοτεχνικὴ γλῶσσα, γιατί μ' αὐτῆν μπορῶ νά συνεννοῶμαι με τὰ παιδιὰ μου καλύτερα. Ἀλλοτεσ αὐτὴ τῆ γλῶσσα πρωτομπαθῶνται και στὰ σχολεῖο. Στῆ ζωῆ, χρεῖζεται βέβαια κι' ἢ καθαρεύουσα. Ἀλλ' αὐτῆν τὰ παιδιὰ τῆ μαθαῖουνοσ σὸ σχολεῖο.

Σὲ συχαίρω, Νερᾶῖδα τοῦ Γυλοῦ, πὸυ οἱ κόπιο τῆς χρονῆς σου ἀνταμφοθῆρηκα μ' ἓνα δεκαῖ. Γιά τὸ βραβείο δὲν περιῶξει ἐπίσης δὲν περᾶξει πὸυ σὸ ἀπερρωθη ἔνα κομματι, ἀπὸ σὸ ἔχουν ἐγκρηθετὶ τόσα. Εἶπα σὸν κ. Φαῖδωνο πόσο σὸ ἀρεσε ἢ Ἐπιστολὴ σου γιά τὰ Ἐλλῆνικα Μάρμαρα. Ἐ, δὲν εἶν' ἀπίθωο νά κλάφουσι πάλι οἱ Νερᾶδες ἀπὸ χαρὰ. Γιατί κι' αὐτοῖ οἱ Ἀγγλοῖ ἔχουν συγκρηθετὶ ἀπὸ τὴν ἔλληνησ αἰτήρη, πὸυ τῆ βρισκοῦσ τὸ ἔδολλογ και δικιο.

Ἐ εἶδες, Τροβαδοῦρε, ὅτι σοῦ ἀνέκρηνα τὸ προτιμῶμενο. Ὄχι, δὲν εἶχα ἔξασει τὸ παλιὸ σου ἔκαινο γράμμα, ὄρατο ὀν τὸ σήμερῖνο. Ἐχεῖς δικιο πὸυ σὸ ἀρεσει τόσο ἢ κίνησις. ἢ κίνησις εἶναι ζωῆ! Και σ' εὐχαιρητῶ πὸυ ἐσηκωσεσ τὸς ἐκεῖ φίλους μου γιά νά κἀμετε Σῶλλογο.

Ἐσοαλικὸ Ρόδο, τὸ γράμμα σου ὀρατότατο, μ' εὐχαιρητησε πολύ. Δὲν ἀμφοδιᾶλξο ὅτι θάναδῆχθῆς μὸ ἀπὸ τις καλύτερες Διαπλασοῦλῆς. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ἀρχισε, ἢ μᾶλλον ἐξακολουθῶσ... Σὲ συχαίρω γιά τὸν προοδισμό και σὲ παρακαλῶ νά συχαρῆς και τις ἄλλες.

Ὄχι, Νάρμισσε, δὲν θά θεωροῦσαι ποτὲ τὰ λόγια σου κολακειέες. Θά τὰβρισακα ὁμως περῖτῶ ἀπὸ σένα, πὸυ ἔξρω καλά πόσο μάγαπᾶς. Γιά τᾶλλα πὸυ μὸ γράφεις, σῆμψωνοι. Εἶπα σὸν κ. Φαῖδωνα ὅτι σὲ συγκίνησε βαθιά ἢ Ἐπιστολὴ τοῦ γιά τὴν «Τραγικὴ Μητέρα» κι' ὅτι σὸ ἀρεσαν πολὺ τὰ «Ἐνδοκίμα», τὸ μυθιστορημα πὸυ δημοσιεύσεσ στὴν «Πρωτῆ».

Σὸ ἔσπελα ὅ, τι ζήτησεσ, Ἀνθυμῆρη Τσιανταφυλλὰ. Ναι, θά περᾶσησ πολὺ εὐχάριστα στὴν ἐξοχῆ κρῆ κολόμπη, ἀθλητισμὸ, καθαρό ἀέρα κι' ὄλα ἔν γίνεσ, ἀλλὰ μὴν ἀφήσησ και τὸ βιβλιο. Ἐνωσὶ τὸ σχολικὸ βιβλιο. Πρῆπει, παιδι μου, αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, νά ἐπιμεληθῆς τὴν ὄρθογραφία σου. Νά διαδᾶξῃς γραμματικῆ και νά κἀνης ἀνυπορῶες με προσοχῆ. Γιατί σὸς ἔσφιγγουσι πολὺ κοντρὰ ὀρθογραφικὰ λάθη.

Νά μὸ γράφῃς κι' ἔνοια σου, Νερᾶῖδα τῶν Κύνων, ἢ «γλυορία» σου μὸ εἶναι τόσο εὐχάριστῆ! Ὄυτε ἀμφοδιᾶλξο καθόλου γιά τὴν ἀγάπη σου στὴν εὐγνωμοσύνη σου. Ἀλῆθεια, ἢ Ἐβα ἦταν ἓνα παιδι ἔξοκρητικὸ κι' ἴσως δὲν ὀπαρῶουσι πολλὰ τέτοια σὸν κόσμο. Ἀλλὰ

δέν είναι κι' ανάγκη νά είναι κα-
νείς «ἀγγελος καλωσύνης». Ἄρκα
νά είναι καλός, εὐαίσθητος κι' εὐ-
γενικός ὅσο μπορεῖ νά είναι ὁ ἄν-
θρωπος.

Ἐ, μὰ βέβαια, Ἄθηνά, ἀφοῦ
πῆρες ἄριστα καί στή ἑλληνική καί
στή γαλλική, καί τῶ βραβεία ποῦ
δίνουν στήν τάξην σου, δέν μποροῦ-
σε νά μή σοῦ ἐπιτρέψῃ κι' ἡ μαμμά νά
πάρῃ ψευδώνυμο καί νά μπεῖ στήν
κίνησιν! Συγχαίρω καί στίς δύο μα-
γάλες σου αὐτές χαρές, ὅταν στήν
Ἀγγελία σου θέλῃς μιά λέξην μέ
καρφαλαῖα γράμματα, υπογράμμισέ
τη μέ διπλή γραμμῆ.

Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ, δταν δια-
βασε αὐτά ποῦ σᾶς ἔγραφα γιά τόν
Ἀθλητικόν, θυμήθηκε τὸ ρητό τοῦ
Βενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου: «Ὁ
δικαίον προκρίνει ῥώμην ἀγαθῆς
σοφίας». Καί εἶπε: «Πόσο δικαίον
εἶχε ὁ Βενοφάνης!

Ἐραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν εβδομάδα κι' οἱ εἴπῃς:
Ἐρη, Μοχαμπίρη, Σαπούν-
φουσα, Μικρὸς Καλλιτέχης,
Μύρον τῆς Ἀνδρου, Περιπλα-
νιάς, Γαλατλομένη Σταροφορία,
Ἀνδριωτοπούλα, Ναπολεόνι, Ἡ-
ρώ, Γόρδων, Ἐρη Ἀρσίου, Χρυ-
σιπέτος, Ἀμαρυλλίς, Κόρη τῶν
Ἀθηνῶν, Χαρά τοῦ Σπιτιοῦ,
Φαῖδρα, Μελαγχολική Ὑμναση,
Οὐρανό Τόξο, Πόνου Λάκκο,
Πασιτικός τοῦ Ἀγγιλιού, Τρίνα,
Αὐοχάρτο, Ἰθώμη, Τσιν-Τσόν,
Κυρά τῆς Θάλασσης, Χρυσανθῆ
καί Ροδάνθη. — Ἐλλῆζω γὰ τὸς
ἀπαντήσῃ στὸ ἐρχόμενον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν ἐγκρίνεται, οὔτε
ἀνεγνωρίζεται, ἀν δέν ἀνοδεύεται ἀπὸ τὸ
δικαίωμα. Ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀ-
γανούσιμα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου
1930 ὅσα ἀνοδεύονται ἀπὸ Α. ἐνῶσιν
ἐξ ἄγρια καί ὄσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δοξασμέ-
νο Εἰκοσιένα, ἄ. (ΑΖ). Τορνοσε-
μάδας, ἄ. (Γ); Ἑλληγόπουλο, ἄ.
(ΓΕ). Γλυκομώριστο Κοινάκι, κ.
(ΘΠ). Ἐφιππος Ταχυδρόμος, ἄ.
(ΑΝ). Λευκὸς Μάγος, ἄ. (ΘΑ).
Χιόνι τῆς Ἰθῆς, ἄ. (ΕΠ). Ναυ-
τοπόροκοπος, ἄ. (ΕΜ). Λιλιάνα,
κ. (ΑΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάξεται τοὺς
φίλους τῆς: Ζιζάνιον τῆς Ζακόν-
θου (τί ὄρατα ποῦ θά περνεῖ τώρα
σὴν πατριδα! σοῦ ἔστειλα τὰ φυλ-
λάδια ποῦ ζήτησες) τὸ ψευδώνυμο
σοῦ ἐνακρίθη στὸ 31ο.) Ναυτάκι
τοῦ Θερμαϊκοῦ (σοῦ ἔστειλα τε-
τραδία) τὸ ἄλλο σου γράμμα, μέ
τὴ ἐσθικλείουσα, θά εἶναι χωρὶς ἄλ-
λο ἀπὸ κείνα ποῦ ἐκράτησε ὁ κλέ-
φτης διανομῆς.) Μυστηριώδη Προ-
σωπιδιοφόρον (αὐτὸ, καθὼς θά εἰ-
δες, σοῦ ἐξέλεξα) χαίρω πολύ ποῦ
μπλινεῖς σὴν κίνησιν κι' ἐλλῆζω νά
μοῦ γράψῃς συχνά.) Βάραρον Ἰνο
θ (εἶσαι δικαιολογημένος γιά τὴν
ἀργαρία, ἀλλὰ γράψε τώρα πὸ
συχνά ἢ κατασκευῆ τοῦ Σήματος,
εἶδες, ἀνεβλήθη! θά γίνῃ ἄριστος)
Ἄρη (σὲ συγχαίρω γιά τὸ λαμ-
πρό βαθμὸ ποῦ ὄρατο τοῦ γράμ-
μα σου! διαδίδαξέ με συγχαρτή-
ριά σου σὴν κ. Ζαφοροπούλου γιά
τὸ «Ταξίδι στὸν οὐρανόν» ὁ κ. Φ.
εὐχαριστεῖται πολύ τὸ θεο. Νόητα.)
Γλυκόλαον Ὅρον (εὐχαριστῶ πα-

λὸ γιά τὸ ἐσπᾶθωμα καί γιά ὄσα
γράψῃς «παρμίνω!» Καρκαξόπου-
λο (καί σένα σ' εὐχαριστῶ πολύ γιά
τὸ ἐσπᾶθωμα) τὸ ἄλλο ποῦ λές,
δέν γίνεται.) Νιότης Ἀδάμαντα
(συγχαίρω καί σένα κι' ὄλα ἐκεῖ τὰ
διαπλασάπουλα ποῦ ἀρίστευσαν) κα-
λά, τὸ ψευδώνυμό σου θά τὸ κλίνω στὸ
εἶδος ὅπως θέλεις: Νιότης Ἀδάμας,
Νιότης Ἀδάμαντος, Νιότης Ἀδά-
μαντα κτλ.) Βάρανα Θ. Θεοδοσό-
πουλον (εὐχαριστῶ πολύ γιά τὸ
καλό σου γραμματάκι, μικρὴ νῆς
μου φίλε!) Κεραινόν (ἔστειλα 10
τετραδία προηγούμενο γράμμα μέ
20 δραχμᾶς δέν ἔλαβα.) Αἰτηγο-
ρίαν (στᾶτε λοιπόν ἔχεις καιρὸ
κανένα μήνα.) Ἀνθισμένη Ἀ-
μυγδαλίαν, Τριζίκι, Μικρὸν Ἡ-
ρωα κτλ. κτλ.

Θ. Ἀνεξίτην, Ἐδο. Κορμητοῦ,
Λευκὴν Χ. Παπᾶ, Ναυσόπαιδο
(ἔστειλα).

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 15 'Ιουλίου, θ' ἀπαντήσω στὸ
ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2500ῦ Διαγωνισμοῦ. Τοῦ
φυλλάδιου τοῦτου οἱ λύσεις εἶναι δεκαεὶ
μέχρι τῆς 19 Σεπτεμβρίου.

467. Δεξιόγριφος
Φτερωτὸ μέσα στὰ τόσα
— Στὴν κοινὴ ὁμιλίᾳ τῆ γλώσσα—
Κι' ὄλησῃ.
Ὅ,τι πρὸ εἰ ἀν τοῦ κολληθῆς,
Λάχανο θά σχηματίσῃ
Θραυφερό.

Μιράντα

468. Στοιχειώγριφος
Ἐγώ μαι ποῦ θά σέ θεριμᾶνω,
Ὅταν μ' ἀχίδα μου σοῦ εἴξω,
Κι' δού μοῦ ὀβνίεις... ἔστω κι'
ἔνα; ἔνα;
Μὰ νά φροβᾷσαι. θά σέ κᾶνω,
Ἀχάριστε, γιά νά σοῦ δείξω
Ὅτι δέν κρίζουμε μέ μένα!
Ἰσπανιόλα

469. Μεταγραμματομῶς
Τοῦ Αἰγίου εἶναι νῆσος,
Ἐνα γράμμα τῆς ἀλλάξεις
Καί, βαρκίης τῆς, ἰσώσ
Στ' ἀφοργιάλι τῆς ἀράξεις.
Μαγεμένη Φλογέρα

470. Ἀναγραμματιομῶς
Ἐνα πόδι τοῦ ἀφαιρῶ.
Τάλλα του τᾶνακατᾶνω
Καί στή μέση τὸν φορῶ
Τὸ σοφὸ καί καμαρώνω.

Νάρκισσος

471. Αἶνιγμα
Τὸ ἀρσενικό μου βλέπεις
Στοῦς δρόμους νά ἐπαίτῃ,
Τὸ θηλυκὸ μου τρέχει
Ἄκᾶνα στὸ χαρτί.

Λάξεσις

472. Διευκρινεῖς
*** ** * = Ὑγρά.
* * * * *
* * * * * = Ἐγκλημα.
* * * * *
* * * * * = Ὅστω ἂν τ. κορ-
* * * * * [μοῦ].
* * * * * = Φυσιολ. λειτουρ-
Καί καθένας τὰ αὐτά. [γία.

Λάξεσις

473. Κρυπτογραφικὴ Γνω-
γραφία
1234567 = Νῆσος τ. Εὐρώπης.
2573 = Ὁροπέδιον.
326727 = Πόλις.

4573 = Λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς.
5243 = Ἀκρωτήριον.
67375242 = Νῆσοι.
7371 = Κράτος τῆς Ἀσίας.
Κυρά-Κυραλίνα

474-478. Μαγικὸν Γράμμα
Ἦ προσθήκη ἐνὸς γράμματος,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκείτην
τὴν κἀτωθὶ λέξεον, νά σχημα-
τισθοῖν μετ' ἀναγραμματισμοῦ
πέντε εὐρωπαϊκαὶ πόλεις:

Ἄρπα, πρῶτον, Ἡρώ, χάος,
Ἄραβες.

Κυρά-Κυραλίνα

479. Ρητὸν ἀπὸ Μεταμορφώσεως
ἀμῆν; οὗτος, δίνῃ.

Διὰ τριῶν πάντοτε μεταμορ-
φώσεων, εἰς ἐκάστην τῶν ἀνωτέ-
ρων λέξεων νά προσθήῃ μιά ἄλ-
λῃ οὕτως, ὥστε αἱ τρεῖς μαζί
ν' ἀποτελοῦν ρητὸν ἱστορικόν.
(Ἡ πρώτη λέξις θά εἶναι ἀπό-
θεσις, ἡ δευτέρα ἀντωνυμία καί
ἡ τρίτη ῥήμα.)

Κυρά-Κυραλίνα
(Νέον εἶδος)

480. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς
Ἀκροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμμα-
* * * τα τῶν κἀτωθὶ ζητούμε-
* * * νον λέξεων, τίθενται κα-
* * * τὰ σειρᾶν εἰς τὴν θέσιν
* * * τῶν ἀστερισκῶν, ἀποτε-
* * * λοῦν Ἐπιγραφήν, τῆς ὀ-
* * * ποιᾶς ἡ ἀνάγνωσις δίδει μίαν
λαϊκὴν παροιμίαν:

1, Πόλις τῆς Ἰνδοκίνας 2,
Ἐπίθετον, ὃ μὴ ἔχων ἰσοδύνα-
* * * * * ὄσιον 3, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας
4, Χωριὸν τοῦ Πηλίου 5, Ρῆμα
εὐπαρκτικόν 6, Κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης.

Νάρκισσος

481. Μικτὸν
πς - λ - τν - λθ
σει - τ - βο - σθβια
Ἰσπανιόλα

482. Γρίφος
Τ πε Ζ
πε Ἰσπανιόλα

[Ὅλαί αἱ ὄραται αὐταὶ Ἀσκή-
σεις ἐλήφθησαν ἀπὸ διακριθείσας
Συλλογὰς τοῦ Πεντάθλου 1928-
29. Ἀσκήσεις ἀπὸ Συλλογᾶς τοῦ
Πεντάθλου θά δημοσιευθοῦν καί
πολλὰ ἄλλα κατὰ τὸ διάστημα
αὐτῆς τῆς ἐξαμηνίας.]

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φῶλ. 18

245. Ἀνία (ἀν, ἰα). — 246. Γλυ-
κὸς-λύκος. — 247. Τυρὸς-Τύρος.
— 248. Αὐθις-θυοία.
249. Κ Ω Ν Α Ν Σ

Γ Ρ Π Τ Α Ξ Ι
Υ Γ Ε Η Τ Ι Η Ε Ν
Ο Γ Α Σ Ω Ρ Ο Σ
Α Ν Τ Ω Ρ Ο Σ

250. Διὰ τῶν γράμμάτων Ε, Ν:
Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος. — 251-255.
1, Ἄρα-Ἄρα 2, Ρώμη 3, Τῆ-
λος-τόλος 4, Λίσσα-λύσσα 5,
Πεῖνα-πίνα. — 256. ΠΑΡΗΣ
(Ποδήλατον, δᾶσος, Πάρος, Ἀ-
παντα, προφῆσις, ΟμηροΣ.) —
257. Τοῦς δουτυεῖς, λυπεῖσθε.
(τοῦς δῖς, τυχ εἰς λιπ εἰς θε.) —
259. Boeuf-ceuf. — 260. Vanité
des vanités tout est vanité.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὸ λέξις μέ ἀπλά
στοιχία Ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμῆμα. Πέ-
ρᾶν τῶν 10 λέξεων 30 λέξια ἢ λέξις,
μέ παχὲν δὲ στοιχία λεπτὰ 70 καί μέ
ισοφαλίαι Ὁρ. 1 Ὁ χωριστὸς στοιχ. Ὁρ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ δικῆ.
Ἡ πρόκληρημὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Λ' - 627

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ἮΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

Ἐρῶν ἐν Ἀθῆναις. Ἐκπῆς: Ἐκ-
κοδόμοις τοῦ Διαπλασάκουσιον ἀπὸ
τὰ ἀμψί. α (Βάτραχοι) τὰ πτηνά (Κύ-
κνοι) καί τὰ φυτὰ (Διαουλιεῖον). Προ-
κλήσεις μεγάλαι Διαγωνισμῶν. Ξε-
σπᾶθωμα κτλ. Διεκρίεται ὑπὸ πεντα-
μελοῦς Ἀνατόλου Μουσικοῦ Σύμβου-
λου. Δεξιόμοια μέλη καί ἀντιπροσώ-
πους ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καί τὸ ἔξωτε-
ρικόν. Διαπλασάκουσα ἔγγραφοὶ εἰς
τὸν ἰσχυρότερον 2 ἄλλογον. Ζητήσα-
τε τὸ καταστατικόν Δίαι: Σύλλογον
Ἦραν Ἐξέτασι. Πρῶτ. Ρεζάνη, Κε-
ζάνη. ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Ὁ Πρῆροπος: ΤΟΡΚΟΝΕΜΑΔΑΣ

Λ' - 628

Πεπελέσμετα Διαγωνισμοῦ μετ' Α
Ἐραβεία: Ἰον Βιολέττα, 2ον Σεμιότι,
3ον Ἰσβιν. Τοῦς λοιποῦς εὐχαριστοῦ-
με καθυστερησῶσα. ΣΙΜΩΝ. ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Λ' - 629

Βραβεύομε με Β' Βραβεῖον (ἐλλείπει ἄ-
παντήσῃ) Ρωματικὴ Ὑμνοὶ
καί με Γ' Μισοῦσι. Λοιποῦς εὐχαριστοῦ-
με. Βραβεία ἐστὴν ὅσα.

Πένου Δάκκο
Μαργῆλ Νίτου. Ἀντιγύνη

Λ' - 630

ΕΥΘΥΜΟΙ ΝΕΟΙ

Παιδιά τὰ Κουλούδια μασηνοῦνται ἔ-
νενα ἢ ζῶτα λυπηρῶν. Οἱ Βάτραχοι
συνθησινοῦν σὰ ρητά (νερά) ἐπιστρῶ-
σαν νά εὐθεῖσαν σὰ βαβεία, ἀλλ' ἐνασῶν-
σαν οὐκ ὀκράτου.

Διαπλασάκουσα, μὲ μετεβάλλεσαι εἰς
ἀρτίδια: πρότιμος τὴν Εὐσθραν Νεο-
λαίαν.

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ: Ἦ κάνει ὁ ἄνθρωπος
ὅταν καθῆται στὸν ἦλο. Συμμετοχῶ
μὲ ὄραση προβαίνει ἴδιμος. Βρα-
βεῖα 13 Γ Γ Γ τὰ 10 πρῶτα στοῦς 10 πρῶ-
τους στελεταῖς καί τὰ λοιπὰ εἰς τὰς κατω-
τέρας ἀπαντήσεις. Περιμένουμε ἄρ' ἄρισ-
τῶς. Ἡ κωλοκριντὴς καί Δίαι: Γεώργιον
ἀρσούφαν, Οἰκία Αἰοβίου, Κόζᾶνιν.
Τὰ ἐπελεῖμερα τοῦ Α' Διαγωνισμοῦ εἰς
τὸ μεθεπόμενον φυλλάδιον.

Λ' - 631

Ἀγαπημένε α Διαπλασάκουσε α, ἐντελ-
λάσσε Μ. Μοστικῶ, θέλοντας νά προ-
κλήσῃ καθέτη θέμησι τῆς δημοφῆς Δι-
πλαστικῆς μας ζῆσις. Δίαι: Ἰου Ἰα - 324).
Κυρά τῆς Ἐλάσσε.

Λ' - 632

Ἔθελα, Βραβείον, ποῦ ἔχω στὸ Μα-
γεμμένο Βασιλεῖον φῶλ. 31, νά μοῦ
στελεῖσαν μὲ κάρτα τοῦς μετὰ ἴδινα ἢ ἄ-
παιτηῶ ἀμείωσις. Φιλόσοφον, θά μέ πε-
ριερρησῆς καί: — Ἀγκάδι, τί ἀρτίμα-
σι! Τὰ μεγάλα πνευματὰ συναντινοῦται.
Δίαι: Θεμετοκλέους 79, Ἀθῆναι, διὰ
Λιάναν

Λ' - 633

Πρωτομαθίνοντας στὸν Διαπλασάκουσε,
χαρτὸ ἄλλοις-εἰ καί ἠτὰ ἀλληλογρα-
φίαν κατ' Δίαι: Μισοῦθη 12, Ἄγιος Λου-
κᾶς, Πατήσια. ΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ ΑΠΑΝΗΣ

Λ' - 634

Μαγεμμένη Ἐλάσσε, Ἐβρονοῦλα
γιά φαντασθήτε, σὰς ζερω. Μὲ παν-
τοῦτες; Ε. Α.

Λ' - 635

ἸΑΝΑ, Συγχαρητήρια γιά τὸ Μαγεμμένο
Βασιλεῖον, ὅπου ἀποδιδέκνεται: ὅτι δέν
τρῶς κωιτόχορτο σάν τόν... ΞΕΝΟΙΑΣΤΟΣ ΑΠΑΝΗΣ

Λ' - 636

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ
Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μὲ μὴ ἀγραφή κάρτα ἠθοποιῶ στει-
λάτε Πεντάθρον ἕως τὸ τέλος
Ἀδυστοῦ. Θά δοθῶν Βραβεῖα: Ἰον Γ
Qua Vadis? (ποῦ ἰπάγεις); 2ον Κορίν-
θα, 3ον Βάγνερ, 4ον) 5 ἠθοποιῶ κτλ.
Ἀναλόγως τῶν ἀπαντήσεων θά ἀρτίθεοῖν
τὰ δῶρα, δέν θά ἐλαττωθῶν ἕως. Πε-
ριμένουμε ἀπὸ Δίαι, ἴδιως τοῦς λαβόντας
ὑποστηρίξιν μας. Δίαι: Στυλιανὸν Κινδᾶ-
κιν (διὰ Κ) Χανιά, Κρήτης.
Διαγωνισμῶν: ἸΝΔΙΚΟΣ ΚΥΚΝΟΣ